

מהרומנים הטובים של השנה על פי:
Entertainment Weekly, Publishers's weekly, Kirkus ,Apple, Amazon

"זה ספר מיוחד במינו, מלא באהבה, נדיבות, חסד והומור חד ושנון."

New York Times book review

פתיים מתחיים לא קלאי היראליו

טליה היברט

"אנחנו כל כך אוהבות את הספר הזה
חכם, שנון, מרחיב לב וקסום. עונג אמיתי."
הוצאת א(ה)בות

טליה היברט
החיים מחכים לך,
קלואי בראון

רומן

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

בגרת בית הוצאה לאור

טליה היברט
החיים מחכים לך, קלואי בראון

Talia Hibbert
GET A LIFE, CHLOE BROWN

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה־שמואל
עורכת: ורד רווה־שמואל
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

GET A LIFE, CHLOE BROWN by Talia Hibbert.
Copyright © by Talia Hibbert
Published By arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט
בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר
שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא
ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

מסת"ב 978-965-7029-503 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספר זה מוקדש לאימי, שהזיזה הרים וגבעות.

תודות

יש כל כך הרבה אנשים שאני רוצה להודות להם על הספר הזה. אני עומדת להישמע כמו כוכבת מתחילה, נלהבת יתר־על־המידה, במעמד קבלת האוסקר הראשון שלה, ואפילו לא אכפת לי, מפני שזה באמת ובתמים היה מאמץ קבוצתי. חלק מהאנשים שאני רוצה להודות להם כנראה בכלל לא מודעים לעובדה, שהם היו חלק מהצוות שלי – אבל הייתם, חֶבְרָה. חלקתם את החן שלכם עם העולם, וספגתי אותו כמו אור שמש, כך שאתם חלק מהצוות. הפתעה!

אז, איפה כדאי להתחיל? בהתחלה, אני מניחה. תודה, פרנסיס אנני ניקסון. אני מצטערת שלא זכית לחיות ולראות את שמך בספר שלי. לפעמים אני מדמיינת אותך ממליצה על הסיפור הזה לחבריך המעונבים ומצחקת ברשעות, כשהם מתלוננים על סצנות הסקס. אני מתגעגעת אלייך.

לאימא: תודה על שקראת לי סיפורים, אפילו כשאמרו לך לא לטרוח. כמו תמיד, כולם טעו ואת צדקת. עכשיו יש לך את זה בכתב. בבקשה אל תנצלי את הכוח הזה לרעה.

לְטְרוּלִי, הפרחח הקטן שלי: אתה היחיד שלא שופט אותי, כשאני משוחחת עם אנשים דמיוניים. אני מעריכה אותך. אה, ולסאם: תודה שהזכרת לי מי אני כל אימת ששכחתי.

לד"ר גריפית'ס, על שהסתכלת לי בעיניים ואמרת, "קודם כול – אני מאמינה לך." מילים לא יוכלו לבטא את מה שעשית למעני באותו יום. תודה.

לקיי. ג'יי. צ'רלס, בלעדיך ובלי מעיין טוב הלב והתמיכה הבלתי נדלה שלך, כנראה, לא הייתי כאן עכשיו – אז תודה, תודה, תודה.

לקורטני מילר־קליהאן, הסוכנת המופלאה שלי, תודה שהאמנת בי והתמודדת ללא הרף עם הגמלוניות החברתית התמידית שלי. תודה, ניקול פישר, שהפכת את הבערך־דייסיפור שלי לספר אמיתי של ממש. ותודה לאיינסלי פאטון, לתרוז בהרי, לאם עלי, לשרלוט סטיין ולכל שאר הסופרות שאי פעם הרגיעו אותי.

אורלה, דיוויה, מיכל, מאז וליילה: בכל פעם שאני לחוצה אתן מופיעות, כמו קרני שמש קטנות, כאילו יש לכן מעין חוש שישי. תודה על שהעליתן חיוך על פניי. תודה לגברת סמית, לגברת מריוט, למר מריוט (אין קרבה משפחתית!) ולמר קליבלי – ולא, אני לא יכולה להשתמש בשמותיכם הפרטיים. זה אסור.

תודה להוצאת אבזן, על שאמרתם, "היי, בטח, את יכולה לכתוב את הספר הזה בשבילנו." כמעט התעלפתי, אבל בכל זאת ממש הערכתי את זה.

ולבסוף, תודה לכל מי שאמר לי שלעולם לא אצליח. אתם גורמים לי להרגיש כמו זמרת אָרְ אָנְדְּ בִּי מנצחת, וככל שיש יותר קווי דמיון ביני לבין ביונסה, הרי זה משובח.

פרולוג

פעם, לפני שנים רבות, קלואי בראון מתה.
כמעט.

היה זה יום שלישי אחר הצהריים, כמובן. דומה שאירועים מטרידים תמיד מתרחשים בימי שלישי. קלואי חשדה שקללה רובצת על היום הזה, ועד כה היא שטחה את חשדותיה אך ורק בפני פורומים מסוימים באינטרנט – ובפני דני, המזרה יותר מבין שתי אחיותיה הצעירות והמזרות. דני קראה לקלואי מטורללת, והציעה לה לשנן הצהרות מנטרות כדי להיפטר מהאנרגיה השלישית של אמצע השבוע.

לכן, כשקלואי שמעה צעקות וחריקת גלגלים, הביטה ימינה וראתה מכונית לבנה ובוהקת מסוג ריינג' רובר נוסעת היישר לעברה, המחשבה הראשונה והמגוחכת שלה הייתה: *אני אמות ביום שלישי, ודני תיאלץ להודות שצדקתי לכל אורך הדרך.*

אבל, בסופו של דבר, קלואי לא באמת מתה. היא אפילו לא נפצעה אנושות – וזאת הייתה הקלה, מפני שהיא בכל מקרה בילתה די זמן בבתי חולים. במקום זאת הריינג' רובר חלפה על פניה במהירות ופגעה בקיר צדדי של בית קפה. הנהגת השיכורה התנגשה ישירות בקיר לבנים, והייתה עלולה להתנגש ישירות בקלואי עצמה אלמלא פספסה אותה במטר. מתכת התקמטה כמו נייר. הגברת בגיל העמידה, שבמושב הנהג, צנחה ברפיון על כרית האוויר. תספורת הקארה הבלונדינית והמוקפדת שלה נעה מצד אל צד. עוברי האורח התקהלו סביבה, ומישהו צעק שיזמינו אמבולנס.

קלואי בהתה, ובהתה, ובהתה.

אנשים חלפו על פניה במהירות, הזמן המשיך לנוע, אבל היא

בקושי שמה לב. מוחה הוצף במידע לא רלוונטי, כאילו הראש שלה היה תיקיית הזבל במחשב. היא תהתה כמה יעלה לשפץ את בית הקפה. היא תהתה אם הביטוח יכסה את זה, או אם הנהגת תצטרך לשלם. היא תהתה מי הספר של הגברת, מפני שהוא עשה עבודה נהדרת. שיערה נשאר חלק ומסוגנן יחסית, גם כשהוציאו אותה מתוך המכונית והשכיבו אותה על האלונקה.

בסופו של דבר, מישהו נגע בכתפה של קלואי ושאל, "הכול בסדר, יקירתי?"

היא הסתובבה וראתה פרמדיק, שפניו טובות וזרועות קמטים, על ראשו טורבן שחור. "אני חושבת שאני בהלם," אמרה. "אני יכולה לקבל קצת שוקולד? של ג'רין אנד בֶּלֶאק. אני הכי אוהבת מלח ים, אם כי מריר 85% כנראה מתעלה עליו בסגולותיו הרפואיות."

הפרמדיק צחק קלות, כיסה את כתפיה בשמיכה ואמר, "אפשר להציע לך כוס תה במקום, הוד מעלתה?"

"הו, כן, בבקשה." קלואי צעדה איתו לירכתי האמבולנס. בדרך לשם התחוויר לה שהיא רועדת חזק כל כך, עד שהתקשתה ללכת. בכישרון, שנבע משנים של התמודדות עם גוף הפכפך להחריד, היא חרקה את שיניה והכריחה את עצמה להמשיך ללכת, רגל אחת אחרי השנייה.

כשהם סוף סוף הגיעו לאמבולנס, היא התיישבה בזהירות, מפני שהתמוטטות לא הייתה מועילה לה. אם תתמוטט, הפרמדיק יתחיל לשאול שאלות. ואז ייתכן שהוא ירצה לברוק אותה. ואז היא תצטרך לספר לו על כל החריגות הקטנות שלה, ועל כך שאין כל סיבה לדאגה, ואז שניהם יהיו תקועים פה כל היום. היא פנתה אליו בקול החלטי ביותר, שכל כולו 'אני-מאוד-בריאה-ושולטת-בעצמי', ושאלה בקצרה, "הגברת תהיה בסדר?"

"הנהגת? היא תהיה בסדר, יקרה. אל תדאגי לה."

שרירים בגופה, שהיא לא הבחינה כי נקפצו, נרפו מיד. לבסוף, אחרי שתי כוסות תה וכמה שאלות מהמטרה, הורשתה קלואי לסיים את טיול שלישי אחר הצהריים שלה. שום חוויה קרובה-

למוות לא פקדה אותה שוב, וזה היה נהדר, מפני שאילו זה היה קורה, היא ודאי הייתה עושה משהו מביך, כמו לבכות.

היא נכנסה לבית משפחתה דרך האגף הצפוני והתגנבה למטבח בחיפוש אחר חטיפים משיבי נפש. במקום זאת היא מצאה את סבתא שלה, ג'יג'י, שללא ספק המתינה לה. ג'יג'י הסתובבה אליה באלגנטיות, והחלוק הסגול-לילך הארוך שלה – זה שקלואי נתנה לה לפני חודשים אחדים, כשחגגה את יום הולדתה השבעים בפעם הרביעית (או החמישית?) – נע איתה.

"ייקירתי," קראה ג'יג'י, קבקבי העקב הנמוכים והמנצנצים שלה נוקשים על המוצפות. "את נראית כל כך... חיוורת." כשג'יג'י אמרה זאת – מפאת מעמדה כסבתא מודאגת וכאגדת רגטיים יפהפייה להחריד – הייתה זאת הצהרה חמורה בהחלט. "איפה היית? נעדרת מהבית המון זמן, ולא ענית לטלפון שלך. כבר התחלתי לדאוג."

"אויש, אני ממש מצטערת." קלואי יצאה מהבית שעות קודם לכן לטובת אחד הטיוולים הקבועים-אך-לא-סדירים שלה – קבועים, מפני שהפיזיותרפיסט שלה התעקש שתצא לטיוולים; לא סדירים, מפני שהגוף החולה-תמידית שלה הטיל לעיתים קרובות וטו על מגוון פעולות. היא בדרך כלל חזרה הביתה בתוך חצי שעה, כך שאין פלא שג'יג'י נבהלה. "לא התקשרת להורים שלי, נכון?"

"מובן שלא. הנחתי כי במקרה שתמעדי, את מיד תתאוששי ותורי לעובר-אורח כלשהו להזמין לך מונית הביתה."

'מעידה' הייתה הכינוי העדין, שג'יג'י העניקה לאותן פעמים בהן גופה של קלואי פשוט ויתר על הרצון לחיות. "לא מעדתי. אני מרגישה די טוב, למען האמת." עכשיו, בכל אופן. "אבל הייתה... תאונת דרכים."

ג'יג'י נקפצה במקום מושבה, ליד אי השיש במטבח. "נפגעת?" "לא. מישחי ריסקה את המכונית שלה ממש מולי. זה היה מאוד דרמטי. שתיתי תה מתוך כוסות קלקר."

ג'יג'י נעצה בקלואי מבט חתולי, מהסוג שבדרך כלל לכד בני אנוש פחותים ממנה. "את רוצה קצת זאנקס, מתוקה?"

"הו, אני לא יכולה. אני לא יודעת איך הוא יגיב לתרופות שלי."
 "כמובן, כמובן. אה! אני יודעת. אני אתקשר לג'רמי ואומר לו שזה
 מקרה חירום." ג'רמי היה הפסיכולוג של ג'יג'י. ג'יג'י לא בדיוק נזקקה
 לטיפול, אבל היא חיבבה את ג'רמי והאמינה בטיפול מונע.
 קלואי מצמצמה. "לא נראה לי שזה הכרחי."

"אני לא מסכימה," אמרה ג'יג'י. "טיפול תמיד הכרחי." היא
 שלפה את מכשיר הנייד שלה וחייגה אליו, בזמן שעשתה את דרכה
 לצדו השני של המטבח. קבקביה נקשו על המרצפות בעודה מגרגרת
 "ג'רמי, יקירי! מה שלומך? מה שלום קסנדרה?"

היו אלה צלילים רגילים לחלוטין. ואף על פי כן, וללא אזהרה
 כלשהי, הם הציתו משהו קטסטרופלי בראשה של קלואי.

הקליק, קליק, קליק של ג'יג'י חבר לטיק, טיק, טיק של שעון
 המטבח גדול הממדים שנתלה מהקיר. הצליל הפך מחריש אוזניים
 וכאוטי באופן מוזר, עד שקלואי הרגישה כאילו מפולת סלעים
 מתרסקת בראשה. היא עצמה את עיניה חזק – רגע, מה הקשר בין
 עיניה לחוש השמיעה שלה? – ובחשיכה שיצרה צף ועלה זיכרון:
 אותו קארה בלונדיני ומסוגנן מטלטל מצד אל צד. מראהו החלק
 והמבריק למול בד העור השחור של האלונקה.

שיכורה, אמר הפרמדיק הנחמד בחצי קול. זה היה החשד. הגברת
 השתכרה בשעות אחר הצהריים, עלתה על המדרכה והתרסקה לתוך
 בניין, וקלואי...

קלואי עמדה ממש לידה. מפני שיצאה לטיול באותה שעה בכל
 יום, כדי שלא לקטוע את השגרה שלה. מפני שתמיד צעדה באותו
 נתיב, בשם היעילות. קלואי עמדה ממש לידה.

היה לה חם מדי, היא הזיעה. ראשה הסתחרר. היא הייתה חייבת
 לשבת, מיד, כדי שלא תיפול וראשה ייסדק על מרצפות השיש כמו
 ביצה. לפתע נזכרה באימה אומרת, "כדאי שנחליף את הרצפה.
 ההתעלפויות האלה יוצאות מכלל שליטה. היא עוד תעשה לעצמה
 נזק."

אבל קלואי התעקשה שאין כל צורך לעשות שינויים במיוחד

למענה. היא הבטיחה שתזוהר, ובשם אלוהים, היא קיימה את הבטחתה. ואט־אט שקעה אל הרצפה. מניחה את כפות ידיה על המרצפות הקרירות. שאפה. נשפה. שאפה. נשפה, ולחיסה בקעה מתוכה כמו זכוכית נסדקת, "אילו נהרגתי היום, איך היו מספידים אותי?"

היא הייתה בחורה משעממת להחריד, עם אפס חברים. היא לא נסעה לטיול כבר עשור, אף על פי שהיו לה הרבה הזדמנויות. אהבה לתכנת בסופי השבוע, ואף פעם לא עשתה משהו שלא נקבע מראש ביומן שלה. אל תבכו עליה, היא במקום טוב יותר עכשיו. אפילו גן העדן לא יכול להיות עד כדי כך משעמם.

כך היו מספידים אותה. ומישהו עוקצני ונוראי במיוחד, כמו פירס מורגן, למשל, היה קורא את ההספד ברדיו.

"קלואי?" קראה ג'יג'י. "לאיפה – אה, הנה את. הכול בסדר?" כשכל גופה שרוע על הרצפה והיא גומעת אוויר כמו דג גוסס, ענתה לה קלואי בעלילות, "טוב, תודה." "הממ, "מלמלה ג'יג'י בפקפוק מזה, אך ללא דאגה ממשית. "אולי כדאי שאבקש מג'רמי לחזור אלינו. ג'רמי, יקירי, האם תוכל...?" קולה דעך כשהתרחקה מקלואי.

קלואי הניחה לחי חמה על המרצפות הקרות וניסתה לא להוסיף עלבונות להספד הדמיוני שלה. אילו הייתה חיה במחוזמר מתקתק – מהסוג שאחותה הצעירה יותר, איב, אהבה – זאת הייתה נקודת השפל במחזה. ואז היא הייתה במרחק סצנות ספורות מהתגלות ומשיר מרומם לב על אודות נחישות ואמונה עצמית. אולי כדאי היה לה לקחת דוגמה מעולם מחזות הזמר.

"תסלח לי לרגע, יקום," לחשה לרצפת המטבח. "כשכמעט רצחת אותי היום – די ברוטאלי מצדך, דרך אגב, אבל אני יכולה לכבד את זה – יכול להיות שניסית לומר לי משהו?" היקום, למרבה הפליאה, לא ענה לה.

לרוע המזל, מישהו אחר כן ענה. "קלואי!" צווחה אמא שלה מפתח הדלת. "מה את עושה על

הרצפה?! את חולה? גרנט, תנתקי את השיחה ובואי לכאן! הנכדה שלך לא מרגישה טוב!"

אוי ואבוי. מאחר שרגע ההתייחדות שלה עם היקום נקטע בגסות רוח שכזאת, קלואי הרימה את עצמה והתיישרה. באופן מוזר היא הרגישה עכשיו הרבה יותר טוב. אולי מפני שהבינה את המסר של היקום וקיבלה אותו.

אין כל ספק שהגיע הזמן לצאת לחיים.

"לא, לא, יקירה שלי, אל תזוזי." פניה העדינות של ג'וי מטלון-בראון היו מתוחות בבהלה, כשנתנה את הפקודה מלאת החשש, ועורה השחום-בהיר החוויר. היה זה מחזה מוכר. אמא של קלואי ניהלה משרד עורכי דין מצליח עם אחותה התאומה, מרי. היא ניהלה את חייה בהיגיון ובוזהירות שכמעט השתוו לאלו של קלואי, ובילתה שנים בחקר הסימפטומים ומנגנוני ההתמודדות של בתה. אבל היא בכל זאת חטפה התקף פניקה כל אימת שבתה הראתה סימן קלוש ביותר לחולי או לכאב. וזה היה מתיש, אם לומר את האמת.

"אל תעשי מזה עניין, ג'וי, את יודעת שהיא לא סובלת את זה."

"אז אני אמורה להתעלם מהעובדה שהיא שוכבת על הרצפה כמו

גופה?!"

אאוי'.

בזמן שאימה וסבתה התווכחו מעל לראשה, קלואי החליטה כי השינוי הראשון שתערוך בחייה, בהתאם לפקודת היקום, יהיה מקום המגורים שלה.

בית המשפחה העצום נראה לה לפתע צפוף למדיי.

1

כעבור חודשיים

"אויש, אין כמוך, רד."

רדפורד מורגן ניסה לעטות על פניו חיוך עליז – לא משימה קלה לנוכח העובדה שהיה שקוע עד למרפק באסלת השירותים של אישה בשנות השמונים לחייה. "אני בסך הכול עושה את העבודה שלי, גברת קונרד."

"אתה אב הבית הכי טוב שאי פעם היה לנו," המתה מפתח חדר האמבטיה, כשאחת מידיה הקמוטות לופתת את חזה הגרום. שיערה הלבן-לחלוטין רעד קלות ברגש. היא הייתה דרמה-קווין לא קטנה, הגברת, שתהיה בריאה.

"תודה, גברת ק'," אמר בקלילות. "את מקסימה." ואם רק תואילי בטובך להפסיק לדחוף כל מיני שטויות לשירותים, נוכל להיות החברים הכי טובים. זאת הייתה כבר הפעם השלישית החודש, שהוא זומן לדירה 3E בגלל בעיות בצנרת, ולמען האמת, כבר התחיל להימאס לו מהשטויות של גברת קונרד. או מהשטויות של הנכדים שלה, ליתר דיוק.

ידו עטוית כפפת הגומי של רד יצאה לבסוף ממעמקי האסלה, ובתוכה גוש מגבות נייר ספוג מים. כשפתח את עטיפת החבילה הקטנה, הוא מצא... "זאת פשטידת הירקות שלך, גברת ק'?" היא מצמצה, נעצה בו מבט סתום ואז צמצמה את עיניה. "טוב, אין לי מושג, כמובן. איפה המשקפיים שלי?" היא הסתובבה כמנסה לאתר אותם.

"לא, אין צורך," נאנח. היה לו ברור כשמש שזאת פשטידת הירקות, בדיוק כמו בפעם שעברה, ובפעם שלפניה. הוא נפטר מהגוש ואמר לה

ברוך, "כדאי שתדברי עם הבנים שלך. הם מורידים את ארוחת הערב שלהם באסלה."

"מה?" היא השתנקה בעלבון ניכר. "לאאא. לא, לא, לא. לא פליקס וג'רמי שלי. אין שום סיכוי! הם לא בנים בזבזנים, והם אוהבים את ארוחות הערב שלי."

"אין לי ספק", אמר באיטיות, "אבל... ובכן, גברת ק', בכל פעם שאני מגיע לכאן, אני מגלה שחבילה קטנה של ברוקולי ופטריות סותמת את הצינורות שלך."

דממה השתררה לרגע, בזמן שגברת קונרד ניסתה לעכל את פיסת המידע. "אה", לחשה. הוא מעולם לא שמע ייאוש כה כבד מקופל במילה אחת. היא מצמצצה ללא הרף, שפתיה הדקות התכווצו, ולבו של רד נצבט, כשהתחוויר לו שהיא מנסה לכבוש את דמעוּתיה. לכל הרוחות והשדים. הוא לא היה מסוגל להתמודד עם נשים בוכיות. אם דמעה אחת תנשור מעיניה, הוא ייאלץ להישאר פה כל הלילה ולאכול קערות מלאות בפשטידת הירקות, תוך שהוא מפגין התלהבות וחולק מחמאות זוהרות.

בבקשה אל תבכי. אני מסיים לעבוד בעוד עשר דקות ואני ממש פאקינג שונא ברוקולי. בבקשה אל תבכי. בבקשה אל –
 היא הפנתה את ראשה בדיוק כשהיבכה הראשונה הרעידה את כתפיה הדקיקות.

אוף.

"באמת, גברת ק', אל תהיי עצובה." הוא קילף את הכפפות בגמלוניות מידי וניגש לכיור לשטוף אותן. "הם בסך הכול ילדים. כל אחד יודע שלילדים יש שכל בערך כמו לעז מצויה."

צחקוק עלה ובעבע מפיה של גברת קונרד, והיא שוב פנתה אליו ומחתה את עיניה במטפחת. אנשים זקנים תמיד החזיקו במטפחות. הם החביאו אותן על גופם כפי שנינג'ות מחביאים כוכבי נינג'ה. "אתה צודק, כמובן. אבל... כלומר, חשבתי שהפשטידה הזאת היא האוכל האהוב עליהם." היא משכה באפה ונענעה את ראשה. "אבל זה לא חשוב."

על פי הרעד בקולה זה דווקא היה חשוב מאוד.
 "אני בטוח שזאת פשטידה מעולה," אמר, מפני שהיה לו הפה הכי
 פאקינג גדול על פני כדור הארץ.
 "אתה באמת מאמין בזה?"

"אני יודע את זה. את נראית כמו אישה שמתמצאת במטבח." לא
 היה לו מושג על מה הוא מדבר, אבל זה נשמע טוב.
 זה מן הסתם מצא חן בעיניה של גברת קונרד, מפני שסומק עלה
 בלחייה, והיא השמיעה קול גבוה ומצלצל שעשוי היה להיות צחקוק.
 "הו, רד. כדאי שתדע שבמקרה יש לי קצת פשטידה מוכנה לקחת."
 מובן שיש לה. "מה את אומרת?"

"כן! תרצה לנסות קצת? אחרי כל העבודה הקשה שלך, המעט
 שאני יכולה לעשות הוא להאכיל אותך."

תגיד לא. תגיד לה שיש לך כבר תוכניות לשישי. תגיד לה שאכלת
 חמישה סטייקים לארוחת הצהריים. "בשמחה," הוא חייך. "אבל קודם
 כול אני אלך הביתה ואתקלח."

נדרשה לו חצי שעה להתקלח ולהחליף בגדים בדירתו שבקומת
 הקרקע, זו שנכללה בתנאי העבודה שלו. מאחר שחיייו בימים אלו היו
 מלאים בריגושים מסעירים, הוא החליף את הסרבל השחור שלו ב...
 תופים, בבקשה... סרבל הכחול־כהה שלו, שיצא לא מזמן ממכונת
 הכביסה. למען האמת, לא היה לו מושג מה הוא אמור ללבוש לארוחת
 ערב עם אישה מבוגרת, אבל הוא הניח, שהמגפיים הצבאיים ובגדי
 העור הישנים שלו לא ממש יתאימו.

אבל כשרד נעל את הדלת שלו, משהו התחוויר לו – יכול מאוד
 להיות שכל המצב הזה לא בדיוק היה הולם. האם הוא אמור לאכול
 ארוחת ערב עם הדיירים? זה היה מותר? הוא לא ידע איך זה יכול
 להזיק, אבל הוא היה חדש יחסית בכל עניין אב הבית הזה, וזה לא
 כאילו שהוסמך לתפקיד. רק ליתר ביטחון הוא שלף את מכשיר הנייד
 שלו ושלח הודעה אל ויק, בעל הבית – והחבר הטוב שנתן לו את
 העבודה הזאת.

אני יכול לאכול ארוחת ערב עם הגברת הנחמדה מדירה 3E?

ויק ענה במהירות, כמו תמיד.
מה שעושה לך את זה, אחי. אני לא שופט.
 רד צחק, גלגל את עיניו והחזיר את הטלפון למקום. ואז, פתאום,
 הוא שמע את זה.
 או, בעצם, שמע אותה.
 קלואי בראון.

"אפגוש אותך לבראנץ', אם זה אפשרי," היא אמרה. קולה היה חד ואלגנטי, כאילו מישוהו לימד יהלום לדבר. הצליל ערפל את מחשבותיו, המבטא החד שלה מזכיר לו אנשים ומקומות שהעדיף לשכוח. הזכיר לו תקופה אחרת, אישה אחרת, אישה שאחזה בכפית הכסף באחת מידיה המטופחות ומחצה את ליבו בשנייה. הנימה הצרודה בקולה של קלואי והזיכרונות שהיא עוררה בו היו האזהרות היחידות שקיבל, לפני שפנה במסדרון ומצא את עצמו פנים מול פנים עם האישה, בכבודה ובעצמה. או, יותר נכון, פנים מול גרון. כלומר היא הייתה ממש פאקינג שם, והם התנגשו, ואיכשהו הפרצוף שלה נחבט בגרון שלו. וזה כאב. מאוד.

המכה גם עשתה משהו נוראי לנשימה שלו. הוא ניסה בו זמנית לשאוף, נחנק והושיט אליה את ידיו. הפעולה האחרונה הייתה רפלקס אוטומטי: הוא נתקל במישהי, אז עכשיו היה זה תפקידו לדאוג שהאדם השני לא ייפול. אלא שזאת לא הייתה סתם מישהי, כמוכן. אלא קלואי, שמותניה היו רכים תחת ידיו. קלואי, שהדיפה ניחוח של גן לאחר גשמי האביב. קלואי, שבאותו רגע הרפה אותו מעליה כאילו הייתה לו מחלה מדבקת ומלמלה, "אויש – מה – ? עזוב אותי!"

היא אמנם הייתה חמודה כמו בובה, אבל חתכה אותו כמו סכין. הוא הרפה ממנה לפני שיהיה לה איזה תסחיף דם, והעווה את פניו כשידיו המיובלות נתפסו בצמר הקרדיגן שלה בגוני הפסטל. קלואי מעדה לאחור, כאילו בכל רגע הוא עלול לתקוף אותה, ונעצה בו מבט חשדני, פעור-עיניים וקשה כאבן. היא תמיד הביטה בו כך – כאילו עמד לרצוח אותה ולפשוט את עורה מעליה. מאז היום שבו נפגשו

לראשונה, כשהראה לה את הדירה, שהוא לא האמין כי תשכור, היא התייחסה אליו כאל מין חיית פרא.

כעבור שבוע היא עברה לגור שם, ומאז ערערה את שלוותו עם דמות מלכת הקרח שלה.

"איין – איין לי מושג איך זה קרה," אמרה, כאילו רד ביים הכול בסתר רק בשביל שיוכל לאחוז בה.

בחריקת שיניים ניסה להבטיח לה שלא מדובר היה בניסיון כושל לשדוד או לחטוף אותה – שעל אף הקעקועים והמבטא שלו וכל שאר הדברים, שגרמו לנשים אלגנטיות כמותה לשפוט גברים כמוהו, הוא לא באמת היה פושע מסוכן. אבל הקול היחיד שבקע מפיו היה חרחור חסר תועלת, אז הוא הרים ידיים ובמקום זאת התרכז בנשימותיו. הכאב דהה מצהוב־רעל לצריבה לימונית עמומה.

הוא אפילו לא הבחין באחיותיה עד שהן התחילו לדבר.

"אוי, קלואי," אמרה האחות הכי נמוכה, איב. "תראי מה עשית!

עוד מעט המסכן יפלוט את הכליות שלו מרוב שיעול."

האחות השנייה – דני שמה – גלגלה את עיניה ואמרה, "את

מתכוונת לריאות שלו, יקירתי?"

"לא. שנעשה משהו? קדימה, דני, תעשי משהו."

"מה בדיוק אני אמורה לעשות? אני נראית לך כמו אחות?"

"אנחנו לא יכולות לתת לו להיחנק למוות," אמרה איב בתבונה.

"זה פשוט יהיה בזכו של גבר משג-"

קולה של קלואי שיסע את הוויכוח כמו תער. "אוי, תהיו בשקט,

שתיכן. לא אמרתן שאתן הולכות?"

"אנחנו לא יכולות ללכת עכשיו. אב הבית האהוב שלנו במצוקה."

בעוד קלואי שנאה אותו מרגע שנפגשו, דומה שאחיותיה, דני

ואיב, דווקא חיבבו אותו. היה להן אותו מבטא חותך־זכוכיות כשלה,

אבל לא הייתה להן אותה גישה יחסנית ומתנשאת. דני נראתה לו

כמו האחות האלגנטית, בגלל ראשה המגולח והתלבושות השחורות

והמתנפפות שלה. היה לה חיוך שיופיו גבל בפשע, והיא הבזיקה בו

כמו בנורה בכל פעם שהם נתקלו זה בזו. איב, לעומת זאת, הייתה

האחות הכייפית, בת הזקונים, עם צמות בגוני פסטל ועם אנרגיה תזזיתית שהתפצחה סביבה כמו מכת ברק. היא אהבה לפלרטט. היא גם אהבה ללבוש בגדים מנוקדים ולנעול נעליים לא-תואמות שהכאיבו לחוש האמנותי שלו.

אילו אחת מהן הייתה עוברת להתגורר בדירה 1D לפני חמישה שבועות, לא הייתה לו בעיה עם זה. אבל לא – זאת הייתה חייבת להיות קלואי. זאת הייתה חייבת להיות האחות שגרמה לו להרגיש כמו מפלצת גסת רוח ומפחידה. זאת הייתה חייבת להיות הנסיכה הלחוצה, שהחליטה כי הוא מסוכן אך ורק בגלל המקום שממנו בא. עצם הסיבה שבגללה עברה לגור כאן מלכתחילה – בכניין מגורים חביב של מעמד הביניים – היה תעלומה בפני עצמה. היה לו ברור שהיא שוחה בכסף. אחרי פיפה הוא יכול היה לזהות את הזוהר שקרן מנשים עשירות מקילומטרים.

אבל הוא לא יחשוב על פיפה. זה מעולם לא הוביל למשהו טוב.

“אני בסדר,” אמר בקול חנוק, ומצמץ כשדמעות עלו בעיניו.

“רואות?” אמרה קלואי במהירות. “הוא בסדר. בואו נלך.”

אלוהים, היא הרגיזה אותו. רק לפני רגע היא קטעה את נתיב האוויר הדפוק שלו, והיא בכל זאת לא הייתה מסוגלת להפגין אפילו שמץ של נימוס בסיסי. פשוט לא ייאמן. “נחמד לראות שאת עדיין מעיין של מתיקות ושל אור,” סינן. “אני מבין שאלה הנימוסים שלימדו אותך בבית הספר הפרטי, מה?”

הוא התחרט על המילים ברגע שיצאו מפיו. היא הייתה דיירת. הוא היה אב הבית, בזכות חסדיו של אלוהים ושל חברו הטוב ביותר. הוא אמור היה להתייחס אליה בנימוס, לא משנה מה עשתה. אבל כבר לפני שבועות הוא קלט, כי מזגו הטוב, היכולת לסנן את דבריו וכל השכל הישר שלו נעלמו בחברתה של קלואי בראון. למען האמת, הוא נדהם שהיא עדיין לא התלוננה עליו.

זה היה הדבר הכי מוזר בה, למעשה. היא התפרצה עליו, היא הרימה את האף ובזה לו, אבל היא אף פעם לא הגישה תלונה על ההתנהגות שלו. הוא לא ממש ידע מה זה אומר.

כרגע עינייה בערו באש מתחת לעפעפיה הכבדים, מצטמצמות מאחורי משקפיה הכחולים הבוהקים. המחזה מצא חן בעיניו מבחינה אסתטית – עובדה שגרמה לו לשנוא את עצמו, אבל רק קצת. בראש רשימת הדברים שעצבנו אותו בקלואי בראון היו פניה הפאקינג יפהפיים. היה לה יופי מסנוור, דקדנטי, בסגנון רוקוקו, שגרם לאצבעותיו לעקצץ בשקיקה לאחוזו בעיפרון או במכחול. יופיה היה מוגזם להחריד: עור חום קורן, גבות כנף בזווית ששיוותה לה מראה מעט ציני, פה שאפשר היה לשקוע בו כמו במיטת נוצות. לא הייתה לה כל הצדקה להיראות ככה. בכלל.

אבל היה לו ברור, שהוא יהיה מוכן לערבב מיליון גוני אדמה כדי לצייר אותה, ולהוסיף נגיעה של כחול-עז לטובת המסגרת המרובעת של משקפיה. השיער העבה, החום-ערמוני, שנאסף על ראשה? הוא היה מפזר אותו. לפעמים הוא בהה בחלל האוויר וחשב על הדרכים השונות ששיערה יכול היה למסגר את פניה. בדרך כלל, הוא חשב שעדיף לא לחשוב עליה. אף פעם. בכלל.

היא ענתה לו, וכל אחת ממילותיה פגעה בו בדיוק של רובה צלפים, "אני מצטערת עד עמקי נשמת, רדפורד." לדעתו היא הצטערה בערך כמו צרעה, שמתנצלת על שעקצה מישהו. כמו תמיד שפתיה ולשונה אמרו דבר אחד, בשעה שעיניה נעצו בו מבט רצחני. הוא נחשב, בדרך כלל, לבחור נינוח, אבל רד ידע שעניו יורות בה מבט רצחני באותה מידה.

"איך בעיה," שיקר. "זאת הייתה אשמת." "

היא משכה באחת מכתפיה, והוא ידע מניסיון שזוהי דרכם של שעירים לומר, שיהיה. ואז היא הלכה מבלי לומר מילה נוספת, מפני שהקרבות המילוליים שלהם אף פעם לא היו מילוליים במיוחד מעבר לעקיצות הפאסיביות-אגרסיביות הראשונות. הוא הביט בה סבה על עקביה, וחצאיתה הנפוחה נעה סביב שוקיה. הוא הביט באחיותיה הולכות בעקבותיה, ונופף להן כשסובבו את ראשיהן ושלחו לעברו מבטים מודאגים. הוא האזין לקולות הצעדים

שלהן דועכים, ואז לקח את עצמו בידיים, צעד אל דירתה של גברת קונרד ואכל את הפשטידה הנוראית שלה. ולא חשב שוב על קלואי בראון. אפילו לא קצת. אפילו לא בכלל.

יש שיאמרו שזה מגוחך לערוך רשימה של דברים, שנועדו לשנות חיי בן אדם אחרי שכמעט מת – אבל קלואי החליטה שלאנשים שאומרים את זה פשוט אין דמיון עשיר דיו או מחויבות לתכנון. היא נאנחה בסיפוק צרוף, כששקעה עוד יותר בתוך הר הכריות שעל הספה שלה. הגב שלה הסב לה סבל רב היום, רגליה עקצצו וכאבו, אבל אפילו זה לא יכול היה להרוס את שלוותה. כשהעלתה על הכתב את כל הסעיפים, בתחילת מסעה לצאת לחיים לפני כל אותם שבועות, דרש ממנה הסעיף הראשון שכתבה למצוא לעצמה בית משלה. היא השיגה את המטרה, ופרט לאב בית מערער ביטחון, הצעד הזה הוליד אך ורק דברים טובים.

מבטה צד קרני אור שמש בין הערביים של חודש ספטמבר, מבעד לרווח הצר בין הווילונות שעל החלון בסלון שלה. הזוהר הכתום והחם התנשא מעל לצל הכבד, שהטיל הקיר המערבי של בניין המגורים; הוא עטף את החצר הפנימית שבלב המבנה בצללים, ששיוו לה מראה שליו, עד שגוני הסתיו שלכלבו בה נראו עמוקים כאדמה וכדם. גם דירתה השקיטה את עצביה: היא הייתה קרירה ודוממת, זולת טרטורו העמום של המחשב הנייד שלה והנקישות הקצובות של אצבעותיה על המקלדת.

שמחה, עצמאות, בדידות אמיתית. כל אלה היו מתוקות מחמצן. היא שאפה אותן לתוכה. זה מה שנקרא – במילה אחת – אושר. ובדיוק באותו רגע התעורר מכשיר הטלפון שלה לחיים וריסק את שלוותה כמו זכוכית.

”נו באמת.” קלואי העניקה לעצמה בדיוק שלוש שניות להתמסר לזעמה, ואז הרימה את המכשיר ובחנה את המסך. אי.ב. אחותה הקטנה.

משמע שהיא לא יכולה פשוט לכבות את הצלצול ולתחוב את הנייד שלה למגירה.

לכל הרוחות.

היא ענתה לשיחה בלחיצה. "אני עובדת."

"ובכן, זה ממש לא לעניין, אמרה איב בעליצות. "תודה לאל

שהתקשרתי."

קלואי אהבה להתרגז – עצבנות הייתה בראש רשימת התחביבים

שלה – אבל היא גם נהנתה מכל דבר שאחותה הקטנה והשטותית

עשתה. היא נאבקה בשפתיה, שאיימו להתעקל בחיך, ושאלה, "מה

את רוצה, איב־בִּי־בִּי?"

"אני ממש שמחה ששאלת."

הו לא. קלואי הכירה את נימת הקול הזאת היטב, והיא אף פעם לא

העידה על כך שמשוהו טוב עומד לקרות לה. "את יודעת, בכל פעם

שאני עונה לשיחות שלך, אני מיד מתחרטת על זה." היא לחצה על

'רמקול' והניחה את מכשיר הנייד על זרוע הספה, כדי שירידה יוכלו

לשוב למחשב הנישא שנח על ברכיה.

"איזה קשקוש. את אוהבת אותי. אני מתוקה באופן קטטוני."

"התכוונת באופן קטגורי, יקירתי?"

"לא", אמרה איב. "ועכשיו תקשיבי לי טוב. אני עומדת לתת לך

שורה של הוראות. אל תחשבי, אל תתווכחי, פשוט תצייתי."

זה בטח יהיה טוב.

"ערב הקריוקי מתחיל בעוד שעה כבר הוקלי – לא, קלואי,

תפסיקי להיאנח. אל תחשבי, אל תתווכחי, פשוט תצייתי, זוכרת? אני

רוצה שתקומי, תמרחי קצת שפתון –"

"מאוחר מדיי," קטעה אותה קלואי ביובש. "אני כבר לבושה

בפיג'מה. סיימתי להערב."

"בשמונה וחצי?" התלהבנותה של איב התערערה, והתחלפה בדאגה

מהולה בחשש. "אינן לך התקף חולשה או משהו, נכון?"

קלואי התרככה לנוכח השאלה. "לא, אהובה."

רוב האנשים התקשו לקבל את עובדת מחלתה של קלואי.

פיברומיאלגיה וכאב כרוני היו מכאובים בלתי נראים, כך שהיה קל להתייחס אליהם בביטול. איב הייתה בריאה, משמע שהיא לעולם לא תחווה את התשישות שחלחלה עד לשד עצמותיה של קלואי, את כאבי הראש המייסרים שלה או את הכאבים החדים במפרקיה, את עליית החום, את הבלבול ואת אינספור תופעות הלוואי שנגרמו מאינספור התרופות שנטלה. אבל איב לא הייתה צריכה לחוות את כל אלה כדי להרגיש אהדה. היא לא הייתה צריכה לראות את דמעותיה או את כאבה של קלואי כדי להאמין, שלפעמים היה לאחותה קשה. וגם דני לא, למען האמת. הן הבינו.

"את בטוחה?" שאלה איב בקול חשדני. "מפני שהיית ממש גסת רוח כשדיברת עם רד אתמול, וזה בדרך כלל אומר-"
 "זה היה שום דבר", קטעה אותה קלואי בחדות, ולחייה בערו. רדפורד מורגן: מר פופולריות, אב הבית האהוב, האיש שחיבב את כולם, אבל לא חיבב אותה. אלא שאנשים בדרך כלל לא חיבבו אותה. היא דחקה את כל המחשבות עליו בחזרה לכלוב שלהן. "אני בסדר. מבטיחה." זה לא היה שקר, לא היום. אבל במידת הצורך היא הייתה משקרת. לפעמים הדאגה שבני משפחה הפגינו כלפיה הייתה תסמין משתק בפני עצמו.

"יופי. אז אם זה המצב, את בהחלט יכולה להצטרף אליי לקריוקי. הנושא הערב הוא דואטים, והחברה הכי טובה שלי- כביכול הבריזה לי. אני זקוקה בדחיפות לתחליף בדמותה של אחותי הגדולה."

"לרוע המזל, לוח הזמנים שלי מלא." ברפרוף אצבעות צמצמה קלואי את אחד החלונות, הגדילה אחר וסרקה את שאלון הלקוחות שלה בשביל עמוד ההמלצות. היא לא הצליחה להיזכר אם...

"לוח זמנים?" רטנה איב. "חשבתי שזנחת את לוחות הזמנים. חשבתי שפתחת דף חדש!"

"פתחתי", אמרה קלואי חלושות. "אבל יש לי גם עבודה." אה-הא! היא מצאה את המידע הנחוץ ותייקה אותו במחשבותיה בתקווה שהערפל במוחה לא יאייד את המידע בשלושים השניות הבאות. היא

לא נטלה הרבה תרופות היום, כך שהזיכרון שלה לטווח הקצר אמור היה להיות אמין במידה סבירה.

אמור להיות.

"אבל שבת בלילה," צקצקה איב. "את עצמאית. את עובדת

מהבית."

"ובדיוק בגלל זה מוכרחה להיות לי משמעת עצמית. תבקשי

מדני."

"דני שרה כמו קוף שָאָגן."

"אבל יש לה נוכחות בימתית," אמרה קלואי בתבונה.

"נוכחות בימתית לא יכולה לפצות על הכול. היא לא מדונה, לכל

הרוחות. לא נראה לי שאת מבינה עד כמה זה רציני, קלו. זה לא רק

ערב קריוקי. זאת תחרות."

"אה, איזה כיף."

"נחשי מה הפרס?"

"אין לי שמץ," מלמלה קלואי.

"קדימה. נחשי!"

"ספרי לי כבר. אני כל כך נרגשת עד שאני לא מסוגלת לעמוד

בזה."

"הפרס," אמרה איב בדרמטיות, "הוא... כרטיסים לסיבוב ההופעות

של מריה קארי לרגל חג המולד!"

"כרטיסים ל—?" אוי, נו באמת. "את לא צריכה לזכות בכרטיסים

האלה, איב. תבקשי מג'יג'י להשיג לך."

"זה ממש לא העיקר. זה בשביל הכיף! זוכרת? כיף? הדבר הזה

שאת אף פעם לא עושה?"

"מה שאני עומדת לומר עלול לזעזע אותך, יקירתי, אבל רוב

האנשים לא מתרגשים מקריוקי."

"בסדר," נכנעה איב, וקולה נשמע עגמומי למדי. אבל כמו תמיד

היא מיד התאוששה. "ואם כבר מדברים על כיף... איך מתקדמת

הרשימה שלך?"

קלואי נאנחה והניחה לראשה ליפול לאחור על הכריות. אחיות

קטנות וארורות. אסור היה לה לספר להן על הרשימה שלה – אותה רשימה שערכה אחרי שכמעט מתה וההחלטה שקיבלה בעקבות החוויה. הן תמיד עשו צחוק מתוכניותיה הפרטניות.

טוב, הפעם הבדיחה הייתה על חשבונן. תיכנון היה המפתח להצלחה. ככלות הכול, תודות לרשימה שלה ההספר הדמיוני של קלואי כבר היה הרבה יותר חיובי. היום היא יכלה לומר בגאווה, שאם תמות, ההודעה שתתפרסם בעיתונות תישמע בערך כך:

לאחר הגיעה לגיל שלושים ואחת המופלג עזבה קלואי את בית משפחתה ושכרה דירה קטנה ועלובה, ממש כמו כל אדם רגיל. היא גם כתבה רשימה מרשימה בת שבעה סעיפים המפרטת את תוכניותיה למצוא חיים. ואם כי לא הספיקה להשלים את הרשימה האמורה טרם לכתה, עצם קיומה של רשימה כזאת מוכיח שחיה חיים טובים יותר ופחות משעממים. אנו מצדיעים לך, קלואי בראון. אין כל ספק שהקשבת ליקום.

מספק, אם כי לא אידיאלי. היא עדיין לא שינתה את חייה לחלוטין, אבל הייתה בעיצומו של תהליך השינוי. היא הייתה זחל, עטוף בתוך הגולם שהיקום סיפק לו. בקרוב היא תגיח מתוכו כפרפר יפהפה, שעושה דברים מגניבים ומופלאים כל הזמן, גם אם הוא לא הכניס אותם ללוח הזמנים שלו. כל שהיה עליה לעשות הוא לפעול בהתאם לרשימה.

לרוע המזל, איב לא חלקה איתה את סבלנותה או את נקודת המבט החיובית שלה. "נו?" דחקה בה כשקלואי לא ענתה. "כבר מחקת ממנה משהו?"

"יצאתי מהבית."

"כן, שמתי לב לזה," נחרה איב בכזו. "את יודעת שעכשיו אני האחות האחרונה למשפחת בראון שעדיין גרה בבית?"

"באמת? לא היה לי מושג. חשבתי שיש עוד כמה מאיתנו שמסתובבות שם."

"אוף, תסתמי."

"אולי כדאי שגם את תצאי בקרוב מהבית."

"עדיין לא. אני עדיין חוסכת את הקצבה החודשית שלי," אמרה איב במעומעם. אלוהים ידע למה היא חסכה כסף. קלואי פחדה לשאול, במקרה שהתשובה תהיה משהו בסגנון, כינור מצופה יהלומים, כמובן. "אבל יצאת מהבית לפני שבועות, קלו. יש עוד כל מיני דברים ברשימה שלך. מה עוד עשית?"

כשיש ספק, הִי בשקט – זה היה המוטו של קלואי.
 "ידעתי," משכה איב לבסוף באפה. "את מאכזבת אותי."
 "מאכזבת אותך?"

"כן. דני התערבה איתי על חמישים ליש"ט, שעד סוף השנה תזנחי את הרשימה שלך, אבל אני –"
 "היא התערבה איתך על מה?"
 "אני תמכתי בכך כמו אחות טובה ונאמנה –"
 "מה לעזאזל הבעיה שלך?"

"וככה את גומלת לי! באדישות! ואם זה לא מספיק, את גם לא עוזרת לי לזכות בכרטיסים למריה קארי."
 "את מוכנה לשתוק כבר לגבי הקריוקי?" התפרצה קלואי. היא העבירה יד על פניה, ולפתע הרגישה עייפה מאוד. "מתוקה, אני לא יכולה להמשיך לדבר. אני באמת צריכה לעבוד."
 "בסדר," נאנחה איב. "אבל את עוד תשמעי ממני, קלואי סופיה."
 "תפסיקי."

"לא אשקוט ולא אנוח עד שכבר לא תהיי כזאת בחורה משעממת –"

קלואי הניחה את מכשיר הטלפון.
 כעבור שנייה הופיעה הודעה על המסך.

איב: 😊

קלואי נענעה בראשה ברוגז מהול בחיבה, והמשיכה לעבוד. קידום האתרים של המסעדות, סלוני היופי ושאר העסקים המקומיים הקטנים ברשימת הלקוחות של קלואי לא יתבצע מעצמו. היא שקעה במקצב המנטלי המוכר של מחקר ושל עדכונים... לפחות, זה מה שניסתה לעשות. אבל המיקוד שלה נהרס כליל. אחרי חמש דקות היא עצרה

את עבודתה ומלמלה לעבר החדר במרירות, "דני התערכה על חמישים ליש"ט שאני אזנח את הרשימה? מגוחך."

כעבור עשר דקות היא תופפה על הספה באצבעותיה ואמרה, "היא פשוט לא מבינה את האמנות שבהצבת יעדים על-בסיס רשימה." העובדה שדני היא דוקטורנטית הייתה בטלה בשישים. היא הייתה מרדנית מכדי להבין לעומק את חשיבותה של תוכנית טובה ואמינה. אם כי... קלואי הניחה כי באמת עבר זמן מה מאז שעברה על הרשימה. אולי הגיע הזמן לעבור עליה שוב. ולפני שהבינה מה קורה, נסגר המחשב הנישא שלה וננטש בסלון, בעודה יוצאת בחיפוש אחר המחברת הוורודה והמנצנצת שהחביאה במגירה של שידת הלילה שלה.

לקלואי היו הרבה מחברות, משום שקלואי ערכה הרבה רשימות. המוח שלה, שבררך כלל היה מעורפל מרוב כאב או משככי כאבים (או, בימים מרגשים במיוחד, שניהם) היה איבר מעומעם ועצל, שאסור היה לבטוח בו, אז היא הסתמכה על תזכורות מאורגנות בקפידה. רשימות של מטלות יומיות, רשימות של מטלות שבועיות, רשימות תרופות, רשימות קניות, רשימות אויבים שאני אחסל (זאת הייתה רשימה ישנה יחסית ונועדה בעיקר להרמת המורל), רשימות לקוחות, רשימות ימי הולדת, והסוג האהוב עליה – רשימות משאלות. אם אפשר היה לארגן, לסווג, לתכנן ולכתוב דבר מה בקפידה במחברת במקטע ממוין לפי־צבע, רוב הסיכויים שקלואי עשתה זאת; וכשלא עשתה זאת, היא מצאה את עצמה מהר מאוד במצב שאימה נהגה לכנות "אנדרלמוסיה איומה". לקלואי לא היה זמן לאנדרלמוסיות.

אבל הרשימה הבודדה, שנכתבה במחברת שבידיה, לא דמתה לאחרות. היא פתחה את המחברת בעמוד הראשון והעבירה את אצבעותיה על אותיות הרפוס הבולטות. כאן לא היו קשקושים עליזים או שרבוטים צבעוניים כלשהם, מפני שכשעיצבה את העמוד הספציפי הזה, קלואי הייתה רצינית. היא עדיין הייתה רצינית.

הייתה זאת רשימת ה"צאי לחיים" שלה. והיא התייחסה אליה בכובד ראש.

עובדה שהובילה לשאלה הבאה – מדוע תיבות הסימון שהופיעו בה היו ריקות באופן מדכא?

אצבעה המשוטטת עברה על המשימה הראשונה. את המשימה הזאת, לפחות, היא השלימה. 1. לצאת מהבית. היא ניהלה חיים עצמאיים – עצמאיים באמת, תקציבים, קניות בסופר, וכל אלה – מזה חמישה שבועות; והיא לא פרצה עדיין בלהבות. ההורים שלה היו המומים, אחיותיה היו מאושרות, ג'יג'י זימרה "אמרתי לכם!" לכל אשר נשמת חיים באפו וכן הלאה. זה היה מאוד מספק.

פחות מספקות היו חמש המטלות מתחתיה, שעדיין לא הושלמו.

2. לצאת לבילוי לילי, להשתכר וליהנות מזה.

3. לרכוב על אופנוע.

4. לצאת לקמפינג.

5. לעשות סקס חסר משמעות אך מהנה ביותר.

6. לטייל בעולם עם מזוודת טרולי בלבד.

והייתה גם המטלה האחרונה, שאותה השלימה במהירות מעוררת דאגה.

7. לעשות משהו רע.

היא עשתה משהו רע, ללא ספק. לא שהיא אי פעם תוכל לספר לאחיותיה על זה. עצם המחשבה גרם ללחייה להתלהט. אבל כשהביאה את המחברת שלה איתה לסלון, משכו הזיכרונות רוויי רגשות האשם את מבטה, חרף התנגדותו, אל החלון. הצוהר האסור שהשקיף על המשוה רע שלה. הווילונות עוד היו מוגפים, כפי שהשאירה אותם מאז שביצעה את הַעֲבָרָה האחרונה שלה – אבל אור חלחל עדיין מבעד לרווח הצר.

אולי מוטב שתיגש לחלון ותסגור את הווילונות עד הסוף, ואז תיפטר מהרווח הזה לחלוטין; רק ליתר ביטחון. כן. בהחלט. היא התגנבה אל החלון הגדול בסלון והרימה את ידה בכוונה לעשות בדיוק את זה... אבל תקלה כלשהי קרתה לה, ולפני שהצליחה לעצור את עצמה, ידה הסיטה את הווילון הצידה והגדילה את הרווח במקום לסגור אותו. שבריר אור קלוש השתרך לעברה על פני מרצפות החצר

הפנימית והתמזג עם נשימותיה האחרונות של השמש השוקעת, וקלואי חשבה לעצמה, אל תעשי את זה. אל תעשי את זה. זה נורא פולשני ודי קריפי, ואת סתם מחמירה את המצב –

אבל עיניה בכל זאת הסתכלו, מנצלות את אור הערביים החזק להפליא כדי להביט לעברה האחר של החצר הצרה, מבעד לחלון לא רחוק במיוחד, על הדמות שהצטיירה בפנים.

רדפורד מורגן עבד קשה.

"תקראי לי רד", אמר לה לפני חודשים אחדים. היא לא קראה לו כך. היא לא הייתה מסוגלת. המילה, כמו כל דבר אחר בו, הייתה יותר מדיי בשבילה. קלואי לא הסתדרה עם אנשים כמותו. אנשים בטוחים בעצמם, אנשים יפים, שמחייכים בקלות, אהודים על כולם ומרגישים טוב עם עצמם. הם הזכירו לה את כל מה שהיא לא הייתה ואת כל האנשים שאהבה ונטשו אותה. הם גרמו לה להרגיש עוקצנית ומטופשת וקפואה וטיפשית, מניחות לקרביה להתפתל עד שלא יכלה לעשות דבר מלבד להתפרץ בכעס או לגמגם.

היא בדרך כלל בחרה להתפרץ בכעס.

הבעיה עם רדפורד הייתה שהוא תמיד תפס אותה במצב רוח רע. למשל, בפעם ההיא שאמא צעירה ומטופחת עצרה את קלואי בחצר כדי לשאול, "זאת פאה?"

קלואי טפחה על הפקעת הרגילה החומה והסתמית שלה בכלבול, ותהתה אם בטעות זרקה על עצמה אחת מפאות הבלונד-פלטנה של דני באותו בוקר. "...לא?"

האמא לא התרשמה במיוחד מההיסוס בקולה של קלואי, והחליטה לקחת את העניינים לידיה. ובמקרה הזה הכוונה הייתה לתפוס את שערה של קלואי ולמשוך.

אבל האם רדפורד היה עד לאסון הזה? מובן שלא. והוא גם לא שמע את ילדה המרוח-בשוקולד קורא לקלואי "גברת רעה ומכוערת", כשהגנה על עצמה. לאאא, הוא נקלע לסצנה כמו אביר בשריון קעקועים בדיוק בזמן לשמוע את קלואי מכנה את האישה "נבוכה"

ו"בושה למין האנושי", ואת הילד "גוש סמארק קטן ומגעיל", שתי הערות שהיו, ללא ספק, נכונות.

דרפורד נעץ בה מבט זועם, כאילו הייתה קרואלה דה-זויל, מניח לאמא הכוסית לבכות על כתפו.

והייתה גם התקרית המצערת בחדר הדואר. האם הייתה זאת אשמתה של קלואי, שזקנה מטורללת בשם שרלוט בראון התגוררה ממש מעליה בדירה 2D? או שאותה זקנה מטורללת, ללא משקפיה, פרצה בטעות לתיבת הדואר של קלואי ופתחה את המכתבים שבתוכה? לא, לא, זאת לא הייתה אשמתה. זאת גם לא הייתה אשמתה של קלואי, שהיא, מתוך כעס על הפשע שבוצע נגדה, תרתי משמע, הגיבה בלהט הרגע, איתרה את תיבת הדואר של הזקנה ושפכה את תרמוס התה שהכינה באותו בוקר לתוך החרוץ. מניין לה לדעת ששרלוט בראון הזקנה חיכתה לכרטיסי ברכה מנכדיה בארצות הברית לרגל יום הולדתה השבעים? לא הייתה לה דרך לדעת זאת, כמוכן. לא היו לה כוחות על טבעיים, בשם אלוהים.

היא ניסתה להסביר הכול לדרפורד, אבל הוא רק נעץ בה מבט זועם ואמר לה משהו פוגעני להחריד – הוא היה טוב בזה, הנבל – וקלואי ויתרה על הניסיון להסביר את מעשיה. היה לה קל יותר להגיב בשתיקה מתנשאת, במיוחד בסביבתו. הוא הפך אותה לאסון מהלך על שתיים, ועל כן, במשך היום, היא נמנעה מחברתו כמו ממגפת הדָּבָר. אבל בלילות, לפעמים, היא צפתה בו מצייר.

הוא עמד מול החלון שלו, בלי חולצה, עובדה שכנראה הפכה אותה גם לסוטה נוסף על היותה סטוקרית. אבל זה לא היה אקט מיני. הוא כמעט לא היה מושך. היא לא חשבה עליו כעל אויביקט או משהו כזה. ממרחק, בחשיכה, כשלושונה החדה לא יכלה לעקוץ אותה, הוא נראה לה כמו שירה. היה בו מין משהו שלפת את קרביה, אפילו כשהביט בה בכעס, ובעיקר כשצייר. הייתה בו מין כנות, מין שברירות ששבתה אותה.

קלואי ידעה שהיא בשר ודם, בדיוק כמותו. אבל היא לא הרגישה חיה כמותו. אפילו לא קצת.

הוא עמד מול בד הקנבס שלפניו, מרוכז, הפרופיל שלו פונה אליה. לפעמים הוא צייר בהיסוס, כמעט בזהירות. בפעמים אחרות הוא הביט בכד הציור יותר משנגע בו. אבל הלילה הוא היה כמו סופה חיה, טפח ומרח בתנועות מהירות וזורמות. היא לא יכלה לראות על מה הוא עבד, והיא גם לא רצתה לראות. היה לה אכפת רק מצלעותיו שעלו וירדו קלות, כשקצב נשימותיו התגבר, ומתנודות ראשו, חטופות וזעירות כשל ציפור, שריתקו אותה. היה לה אכפת ממנו.

שערו הארוך נפל על פניו כמו וילון בגון נחושת-קרמל, ששברי להבות פזורים לכל אורכו. שערו, היא ידעה, כיסה מצח מרשים, שכנראה היה מקומט בריכוז; אף חטוב וכולט; פה נאה מוקף זיפים מחוספסים, שתמיד היה על סף חיוך. היא אהבה לראות את הריכוז העמוק על פניו כשצייר, אבל ידעה שטוב יותר כששערו הפרוע מכסה הכול. אם לא יכלה לראות אותו, הוא לא יכול היה לראות אותה. ובכל אופן, היא לא נזקקה לראות את פניו כדי לטבוע באנגריה החיה שלו. בקווצות הנחושת שנשפכו מעל לכתפיו הרחבות; בדיו שנלכד תחת עורו החיוור; כל אלו היו מספיקים.

אילו מישוהו היה מבקש ממנה לתאר את הקעקועים שהיו לו, היא לא הייתה מצליחה לתאר את הציורים או לחזור על המילים. במקום זאת היא הייתה מדברת על הגוון השחור העמוק ועל כתמי הצבע. על הדהויים מביניהם, שנראו קצת בולטים, ועל אלה שהציפו את עורו כמו דיו שנשפך במים. היא הייתה מדברת על הבחירה המשונה שלו לדמם למען משהו רק מפני שרצה בו. היא הייתה מדברת על הרגשות, שהקעקועים עוררו בה, ועל כמה שרצתה לרצות משהו כל כך ולעיתים כה קרובות, עד שגם לה תהיה כמות שמשתווה לאינספור הקעקועים שהיו לו.

אבל אף אחד לעולם לא ישאל אותה עליהם, מפני שהיא לא אמורה לדעת.

בפעם הראשונה שבה גילתה את הנוף הנשקף מחלונה, היא מיד הפנתה לו את הגב ועצמה את עיניה חזק, שעה שליכה ניסה לפרוץ מכלאו. ואז הגיפה את הווילונות. עד הסוף. אבל המחשבה לא הניחה

לה, וסקרנותה הלכה וגברה. במשך ימים שלמים היא תהתה – האם הוא עירום? עירום מול החלון שלו? ומה הוא החזיק בידו? מה הוא עשה שם?

היא החזיקה מעמד שלושה שבועות לפני שהביטה שוב. בפעם השנייה היא היססה, נדהמת מההעזה שלה כשהתגנבה לעבר החלון בחשיכה והתחבאה מאחורי הווילונות הכמעט סגורים. היא הציצה לרגע, רק כדי לענות על השאלות שהיו לה: הוא לבש ג'ינס ולא יותר; הוא החזיק במברשת ציור; הוא, כמובן, צייר. ואז היא הביטה בו לזמן ארוך יותר, מהופנטת מהמחזה. לאחר מכן היא סימנה וי ברשימה שלה, ליד לעשות משהו דע, וניסתה להרגיש טוב עם עצמה במקום להרגיש אשמה. היא לא הצליחה.

והפעם? הפעם השלישית? הפעם האחרונה, כפי שאמרה לעצמה נחרצות? מה היה התירוץ שלה עכשיו?

לא היה לה שום תירוץ. ברור היה לה כשמש שעליה להתבייש בעצמה.

הוא עצר, התמתח, צעד לאחור. היא צפתה בו מניח את המברשת שלו ומותח את אצבעותיו, וכך ידעה שהוא עובד כבר שעות. היא קינאה ביכולתו לדחוק בעצמו, בכמות הזמן שהיה מסוגל לעמוד במקום אחד בלי שגופו יבגוד בו. או יעניש אותו. היא הסיטה את הווילון עוד קצת, ידיה אחוזות הקנאה כמו זוו מעצמן, ועוד קצת אור חלחל לתוך רגשות האשם הליליים שלה.

לפתע הסתובב רד. והביט מבעד לחלון.

ישירות עליה.

אבל היא כבר לא הייתה שם, היא שמטה את הווילון, שחזר למקומו, נפנתה ממנו ונצמדה לקיר הסלון. הדופק שלה הלם כה חזק וכה מהר, עד שכמעט כאב לה כשהרגישה אותו בגרונה. נשימתה הייתה כבדה, כאילו רצה קילומטר.

הוא לא ראה אותה. הוא לא. הוא לא.

אבל היא לא יכלה אלא לתהות – מה הוא עלול היה לעשות, אילו

היה רואה אותה?

2

למה שמישהי, שבעיקרון שנאה את רד, תציץ עליו מבעד לחלון שלה בשעות הערב?

לא היה לו מושג. לא הייתה לכך שום סיבה טובה. לעומת זאת היו לכך סיבות רעות, סיבות שכללו פְּטישים וגבולות מעמדיים וחרא שאנשים מסוימים רואים כנחות מהם; אלא שהוא לא חשב שהסיבות האלה התאימו לקלואי בראון. לא מפני שהייתה טובה מכדי להשתוקק לגבר שאותו ראתה כנחות ממנה, אלא מפני שהיא כלל לא נראתה כמו הטיפוס המשתוקק לדברים. תשוקה לא מתקיימת ללא שבריריות. קלואי, מתחת לחזותה היפה, הייתה שברירית בערך כמו כלב מוכה כלבת.

אז אולי עיניו הטעו אותו. אולי היא בכלל לא צפתה בו. אלא שהוא ידע מה ראה, לא? שיער עבה וכהה אסוף בפקעת רכה; הברק הבהיר־כשמיים של משקפיה הכחולים; דמות שופעת לבושה בפיג'מה ורודה ומפוספסת עם שורת כפתורים מלפנים. כל חזותה כפתור ופרח, אופייה מכופתר והיא תמיד לבושה בכפתורים. הוא ידע בדיוק מי מתגוררת בדירה שפנתה אל שלו מצדה האחר של החצר הפנימית, והוא ידע – הוא ידע – שראה אותה אתמול בלילה. אבל למה?

”רד,“ נבחה אמו. ”תפסיק לחתוך כל כך חזק. אתה מחריב לי את העצבים, אני נשבעת.“

הסחת הדעת, מגוחכת ככל שהייתה, מילאה אותו בתחושת הקלה. נמאס לו לחשוב כל הזמן אותן מחשבות ארורות, שהעיבו עליו כמו צל עכור ומצהיב. הוא פנה אל אמא שלו, שישבה ליד השולחן, אשר הצטופף באחת מפינות המטבח הקטנטן שלה, ממש ליד החלון. ”את

באמת מתכוונת להתלונן על איך שאני חותך, אישה? אחרי שבאתי לכאן כדי להכין לך ארוחת צהריים?"

"אל תתחצף," אמרה ונעצה בו מבט קטלני. היא הייתה עיוורת בעין אחת, אבל העובדה שלא יכלה לראות אותו לא עצרה אותה מלדקור אותו בשתי קשתיות עיניה.

הוא ניסה להעמיד פני תמים. היא נאנחה בדרמטיות, פנתה שוב לחלון והסיטה את וילונות הרשת. היא שלטה ביד רמה ברחוב ללא מוצא שבו התגוררה, ובילתה את רוב זמנה בהמתנה לכיקורים מנתיניה. הפעם הנתינה הייתה שְמִיקָה יזרעאל, רופאה מבית החולים קווינס מדיקל סנטר. ד"ר יזרעאל נהגה להגיע בכל יום ראשון לארוחת צהריים עם הדודה־רבא שגרה שלוש דירות ממנה, ומיד הפכה ל"מיקה שלנו", או לחילופין – ל"רֶנַח הקטנה". היא ניגשה לחלון, בידיה סיר מלא בנזיד ונב־שור, ואמרה, "הנה, גברת מורגן. דודה הכינה לך משהו נגד הקור." מבטה חמור הסבר של אמא התרכך למשמע קולה של הרופאה. "רֶנַח. את ילדה טובה. מתי תתחנני עם רדפורד שלי?"

"בקרוב, גברת מורגן. בסדר, רד?"

הוא קרץ אליה מבעד לחלון. "קבענו."

היא חייכה חיוך רחב שחשף את הרֶנַח בין שיניה, הניחה את הנזיד בפנים, על אדן החלון, ונפרדה מהם לשלום. ברגע שמכונית הלקסוס שלה יצאה מהחנייה, רד לקח את הסיר מידיה המושטות של אמו. היא כבר הספיקה להרים את המכסה, לנעוץ את אצבעה בתבשיל הקארי ולמצוץ אותה.

"היי," נזף בה. "את תהרסי לעצמך את התיאבון. אני מכין לך מרק פִּיסְטו."

"מה זה לכל הרוחות?"

"אשכי גירית. מאודים."

היא פלטה נחרת צחוק ועיקמה את פרצופה בגועל. "ככה זה נשמע." גברת קונרד לא הייתה מלכת הדרמה היחידה בחייו של רד. גם אמא שלו וַיִּיק היו חלק מאותה משוואה. והוא פחות או יותר טבע בכל הדרמה שלהן.

הוא בדיוק עמד לספר לה מה באמת יש במרק פיסטו, כשהיא רכנה לעבר החלון וקולה התגבר לעוצמה של מטוס שעף נמוך. "היי, מייק! אני רואה אותך, חתיכת חלאה! בוא לפה."

מייק היה, בעיקרון, החבר הלא-יוצלח של אמא. וזאת הייתה דרכם לפלרטט זה עם זו. רד הכריח את עצמו לגשת לכיריים, ערבב את מרק הפיסטו שלו והתרכז בלהתעלם מהדברים שמייק צעק בחזרה. הבחור היה בשנות השבעים לחייו, שתיין, שהימר כל אחר צהריים כמו שעון. רד לא היה מרוצה.

אבל הוא לא בדיוק יכול היה להגיד לה משהו בעניין. לא אחרי שאמא הזהירה אותו לגבי החברה האחרונה שלו, פיפה, והוא התעלם ממנה בשמחה עד לסוף המר והארור. הוא לא בדיוק היה מומחה למערכות יחסים. אבל הוא לא יחשוב על פיפה, או על לונדון, או על אינספור הטעויות שעשה, מפני שהמחשבות רק עלו לו על העצבים, ורד שנה להיות עצבני. נינוחות ועליצות הלמו אותו יותר.

הוא בדיוק התחיל לחזור לעצמו, בזמן שפינה את הכלים אחרי ארוחת צהריים מספקת, כשאמא נגעה בנקודה הכי רגישה שלו בעדינות של קרנף משתולל.

"כבר חזרת למכור את הציורים שלך?"

אה, נושא השיחה האהוב עליו. "עדיין לא," אמר רד בקול רגוע. רגוע מדי, אבל דומה שאמא לא שמה לב לכך.

"אז קדימה, בייב. אתה מתבחבש עם זה כבר שנים."

"שנים? "עברו בסך הכול שמונה עשר חודשים."

"אל תתקן את אמא שלך."

הוא באמת לא זכה לקרדיט הראוי על סבלנותו חסרת הגבולות. אולי כדאי היה לו להכין לעצמו פרס. פרס זה ניתן לרדפורד תומס מורגן מוכה הסבל, כהוקרה על כושר עמידתו בפני שאלות חסרות טעם על אודות אמנות. משהו כזה.

"אתה לא יכול לתת לילדה העשירה והגועלית הזאת להרוס לך את

הקרירה," המשיכה אמא.

מאוזר מדיי. רד הזליף כמות נדיבה של סבון כלים לתוך הקערה.

"אל תתעלם ממני, רדפורד. תענה לי. מה אתה עושה עם עצמך? אתה עובר, נכון?"

"כן," הוא נאנח, משום שאם לא יספר לה משהו, היא תנרנד לו עד שהאוזניים שלו ידממו. "בעיקר איורים כפרילנסר. אני בונה את תיק העבודות שלי." עוד פעם. "בריוק סיימתי כמה רישומים בעט ובדיו של מוח ושל בקבוק יין פורט." אמא הביטה בו כאילו ראשו נפל מכתפיו.

"בשביל מגזין לייפסטייל," הסביר. "מאמר על איך-אונות." היא נשפה בכזו ונפנתה מהחלון לגמרי, ואז שיפדה אותו בעין שעוד ראתה. העין צנצה אליו בחשדנות מאחורי זגוגיות משקפיה הצהבהבות. "אתה מצייר תמונות בשביל מגזינים מאז שהיית ילד. למה אתה מחכה? תתחיל למכור שוב את הציורים הארוורים שלך. כבר ציירת כמה, לא?"

כן, הוא בהחלט צייר כמה. הוא צייר באותה אובססיביות שבה תמיד צייר, ואחדים מהציורים היו אפילו סבירים. אבל משהו השתנה. משהו השתנה, והוא עצמו השתנה, והדברים שהוא ידע השתנו, ואחרי כל ההחלטות הגרועות שקיבל...

כלומר לרד היו הרבה יצירות למכור. אבל עד כה לא היו לו הביצים להראות אותן לנפש חיה. בכל פעם שחשב על זה, הזכיר לו מבטא מוכר וחד כלהב חותך־זכוכית כמה דברים. אתה מנסה כל כך, רד, עד שזה נהייה פתטי. תקבל את מי שאתה, מתוק. היית שום דבר לפני שבאתי, ותישאר שום דבר אחרי שאלך.

הדקירות המילוליות של קלואי בראון היו כאין וכאפס לעומת אלו של פיפה איימס־בקסטר.

ולמה לעזאזל הוא חשב על קלואי שוב?

"אתה מתכוון להיות בעל בית לנצח?" דרשה אמא.

הוא נענע את ראשו חדות, כמו כלב, מנער מעליו את הזיכרונות הבלתי קרואים. "ויק הוא בעל הבית, אמא. אני אב הבית שלו."

"לדעתי, כדאי לך לקחת דוגמה מוויקראם. מי יעצור את הילד הזה? אף אחד. שום דבר."

אמת. ויק אנאנד, מלבד היותו חברו הטוב ביותר של רד, היה גרסה מצומצמת של איל נדל"ן, והוא נתן לרד את משרת אב הבית אחרי... טוב. אחרי פיפה. רד לא בדיוק התאים לתפקיד, אבל בינתיים הוא לא דפק שום דבר, והוא היה שרכרב סביר. חשמלאי סביר. מעצב מעולה. והוא עבד קשה, לעזאזל.

חרא בכל הצד המינהלי של התפקיד, אבל הוא עשה את מיטב יכולתו.

ו... הוא תירץ תירוצים.

"את צודקת," אמר כשקרצף סיר, ומצמץ בעיניו כששערו נכנס לתוכן. הוא הרגיש כאילו הוא מביט בעולם מבעד לעשב גבוה ומת בשעת שקיעה. אצבעותיו האדימו בתוך מי הסבון הכמעט-רותחים, הקעקוע על פרקי אצבעותיו – המילה "אמא" – בלט כמו תמיד, וכל אחת מהאותיות נחה ממש מעל לטבעות הכסף של סבא שלו. הקעקוע לא היה אחת ההחלטות המוצלחות ביותר שקיבל בתור נער מתבגר, אבל הרגש נותר בעינו: הוא מת על אמא שלו. אז הוא הביט בה וחזר על המילים, "את צודקת לחלוטין. מחר בבוקר אני אתחיל לעבוד ע"ז כמו שצריך. אתחיל לתכנן. אחשוב על אתר אינטרנט חדש."

היא הנהנה, הסתובבה שוב אל החלון שלה ושינתה את הנושא. ואז התחילה לרכל על האחיון דל השכל של גברת פופלין, שהלך והכניס להריון את הבחורה מהמכולת שאחת משיניה הקדמיות הייתה חסרה, היית מאמיין?

רד אמר המממ בכל הרגעים המתאימים וניסה לחשוב כיצד להסב לקירסטי מורגן גאווה. הוא סיים את ביקורו בנשיקה על כל אחת מלחייה ובהבטחה שיקפוץ שוב לביקור במשך השבוע, כשיודמן לו. ואז הוא חבש את הקסדה, לבש את מעיל העור ואת הכפפות, עלה על האופנוע שלו ומיהר הביתה אל בניין הדירות, שסיפק לו תירוץ ומפלט גם יחד.

הוא לא היה מוכן למה שראה מחוץ לבניין.

3

הליכה שיפרה את בריאות הלב, צמצמה משמעותית את הסיכויים לחלות בסרטן השד ונחשבה לספורט בעצימות נמוכה יחסית. אף על פי כן, ועל אף נעלי הספורט החדשות מבית ניו באלאנס, שקלואי קנתה במיוחד למטרה זו, הברכיים שלה פאקינג הרגו אותה.

"את, מלמלה אל המדרכה שתחת רגליה, "כלבה מדרגה ראשונה." המדרכה סירבה להגיב – התנהגות קטנונית למדיי, לדעתה של קלואי. אם המדרכה הייתה חצופה מספיק כדי לזעזע את עצמותיה של קלואי עם כל צעד שעשתה, היא בהחלט יכולה להרשות לעצמה, באותה מידה, להגן על דחיסותה המגונה.

ועם זאת ייתכן שמצבה הנוכחי של קלואי היה, בעצם, באשמתה. הרי היא ויתרה על משככי הכאבים שלה באותו בוקר משום שהרגישה מלאת אנרגיה – נראה שלא הייתה צריכה להסתכן ולשהות מחוץ לבית בעשרים ושבע הדקות האחרונות כדי להריח את אוויר הסתיו הצלול, ולדחוק בעצמה קצת יותר מהרגיל. החוכמה שבדיעבד, וכל זה.

היא הרגישה זרמי כאב מוכרים מחלחלים אל הנקודות הרגישות בגופה, ראתה את השוליים האפורים העמומים שארכו בשולי מחשבותיה. אבל היא כבר כמעט הגיעה הביתה. קלואי צעדה לאורך הפארק הקטן שמול לבניין שלה – דשא! תודה לאל – ותכננה לתגמל את עצמה בתרופות מופלאות, בפגי'מה צמרירית ובכמה עוגיות עם פפוצי שוקולד מריר. שוקולד מריר, כמובן, היה בחירה בריאה עד מאוד. נוגדי החמצון שבו ביטלו את כמות הסוכר כמעט לגמרי.

אוי – חתול נתקע על אחד העצים.

היא עצרה מיד, ומחשבותיה התפזרו לכל עבר. חתול. תקוע על

עץ. האם היא נקלעה בטעות לדפיו של ספר ילדים? לימינה ניצב עץ האלון, שמשל ברוב האזור הירוק הזה, ובצמרתו, על ענפים דקים, ישב חתול. היה זה רעיון מוכר ומחזה מבלבל עד היסוד גם יחד. היא אמנם שמעה רבות על חתולים שנתקעו על עצים, אך מעולם לא נתקלה באחד.

היא שילבה את זרועותיה, צמצמה את עיניה כנגד השמיים הבהירים והחיוורים מדיי, והקשיבה ליללותיו מלאות התחנונים של היצור.

כעבור רגע היא קראה אליו. "נשמע שאתה תקוע." החתול צווח בחיוב, כמו קורבן רצח מיניאטורי. הוא היה קטן, אך שמן להפליא, עם פרווה כה אפורה, שנראתה כמעט שחורה, ועם עיניים נוקבות, שכמו אמרו לה, את בטח לא תזנחי אותי כאן, נכון? קלואי נאנחה. "אתה בטוח שאתה לא יכול לרדת? בלי לפגוע, אבל אתה יודע איך זה. טיפוס נאיבי, יפה נפש כלשהו מטפס על עץ כדי להצייל חתול, רק כדי לראות אותו חתול מזנק בשוכבות למטה בשנייה האחרונה –"

עוד צווחה, הפעם נרגנת, ללא ספק.

"נקודה טובה," נכנעה קלואי. "רק מפני שאתה נראה כשיר, אין זה אומר שאתה לא זקוק לעזרה. מי כמוני יודעת. אני אזמין לך את מכבי האש."

החתול ילל עוד קצת ונעץ בה מבט מרוגז, כל כולו כתם ספקני על רקע השמיים. עכשיו

היא הייתה בטוחה למדיי שהוא אמר משהו בסגנון, "מכבי האש, פרה בזבנית שכמוך? את לא מבינה שאנחנו חיים בעידן של סגפנות? את מוכנה לגזול שירותים ציבוריים חיוניים מילדים שנלכדו בחדרי שירותים ומזקנות ששכחו לכבות את המגהץ? תתביישי לך."

החתול הזה, בדומה לרוב בני גזעו, נראה לה שיפוטי למדיי. אבל זה לא הפריע לקלואי. היא העריכה בוטות בבני לווייה חייתיים. ו... כלומר הוא צדק. למה שתטריד את אנשי האש כשהיה לה גוף מתפקד-למחצה משלה? הצלת החתול הזה אמנם לא הייתה הדרך

הנבונה ביותר לסיים את הטיוול שלה, אבל קלואי המיושבת וההגיונית מתה. קלואי החדשה הייתה אישה פזיזה ומלהיבה, שברגעי משבר לא המתינה לעזרתם של אנשי מקצוע בעלי הכשרה פורמלית. המחשבה פרטה עליה כמו נגן נבל על מיתרים. קלואי נרעדה, חדורת מטרה ונמהרת. היא עוד תמשול בעץ הזה.

כדי להתחיל היא נזקקה למדרך הגון לכף ידה ולרגלה. היא ידעה זאת, מפני שבמשך שנים צפתה בדני הצעירה מטפסת במעלה הדברים האלה ובמורדם. גזע האלון היה רך ונוקשה תחת ידיה של קלואי, קליפתו המתפוררת הייתה לחה, ליבתו איתנה. היא אהבה את הניגודיות שבו, אף על פי ששרט את כפות ידיה ואיים לתלוש את הגרביונים שלה מעליה. המעיל חסין המים שלה השמיע צליל מוזר וחלקלק, כשהושיטה את ידה לעבר הענף הראשון. אצבעותיה נסגרו סביב העץ היציב, היא משכה את עצמה מעלה, בזמן שכפות רגליה דחפו את גזע העץ, והרגישה חופשייה כציפור.

שריריה עוד היו עייפים ומפרקיה עוד כאבו. אלא שהיא כבר ממש לא שמה קצוץ. קול קטן ומרושע בראשה הזהיר אותה שהיא עוד תשלם על זה, שהגוף שלה עוד יתנקם בה. לאחרונה היא התאמנה בלומר לקול הזה ללכת להזדיין, וזה בדיוק מה שעשתה עכשיו. יבבותיו של החתול התחזקו כשטיפסה, וקלואי בחרה לפרש אותן כקריאות עידוד נלהבות. כל הכבוד, בת אנוש! יילל החתול. את ממש קשוחה! את בהחלט צריכה להוסיף את זה לרשימת ה"תשיגי חיים" שלך כדי שתוכלי למחוק את הסעיף הזה מיד ולהרגיש עוד יותר מוצלחת!

קלואי שקלה, ואז דחתה את הצעתו הנדיבה של החתול. רשימת ה"תשיגי חיים" שלה הייתה מסמך היסטורי, והיא לא יכולה הייתה לעלות על דעתה שתשנה אותה.

"אבל תודה בכל אופן", התנשפה, ומיד נתקפה דאגה. הריאות שלה עבדו שעות נוספות, וכל נשימה הייתה כמו להב של מסור. טעם מתכתי עלה בפיה, שלמרבה הצער הזכיר לה דם, כמו גם את הימים שנאלצה לרוץ בשיעורי חינוך גופני. הטיפוס הזה התיש אותה, ככל

הנראה. לעזאזל, היא יוצאת מידי פעם להליכות כבר שנים. היא לא אמורה כבר להיות בכושר של אתלטית חצי־מקצוענית? מסתבר שלא. הגוף האנושי היה דבר לא נוח וחסר כל היגיון. היא בכל זאת המשיכה לטפס, מפתחת שיטה – היא גררה את עצמה אל ענף יציב, התקדמה אט־אט על ישבנה – לא מכובד במיוחד, אבל לא הייתה לה ברירה – הושיטה את ידה לעבר הענף הבא, גררה את עצמה... וכן הלאה. זה עבד מצוין וארך נצח, כנראה בגלל הפסקות המנוחה התכופות שלקחה. ואז, לפתע, היא טיפסה והגיעה לאזור שבו היו הענפים דקים יותר. אוי לא.

קלואי לא הייתה קטנטונת. היא הייתה גבוהה יחסית, גדולת עצמות, והיה לה בידוד איכותי לימי החורף. כמו ארנבת. שהבידוד שלה נשאר בעינו לאורך כל ימות השנה. היא לא חשבה על ממדיה לעיתים קרובות, אבל כשאחזה בענף עדין במיוחד, לפתע היה זה הדבר היחיד שהעסיק את מחשבותיה. היא כחנה את הענף בחשדנות. האם הוא יכול לשאת אישה במשקל של כתשעים וחמישה קילוגרם? היא הייתה מסופקת.

"חתול", אמרה, או התנשפה, ליתר דיוק. "יכול להיות שתצטרך לרדת קצת אליי. או אולי לזרוק את עצמך אל הזרועות שלי." היא שחררה את לפיתתה על הענף, כיווצה את שרירי הליבה שלה כדי לשמור על שיווי משקל והרימה את ידיה בעידוד. "קדימה. קפוץ למים, כמו שאומרים."

דומה שבקשתה לא עשתה על החתול רושם. "אני לא אפיל אותך", אמרה. "מבטיחה. אני מעולה בתפיסות. שיחקתי כדורשת בקבוצת המחוז, אתה יודע." החתול נעץ בה מבט חמור סבר. היא נאנחה. "כן, זה היה לפני עשור. לא יפה מצדך לציין את זה, דרך אגב."

אולי החתול העריך את כנותה, משום שמתח כף אחת עדינה, כמו שוקל את מסלול הזינוק שלו.

"בדיוק ככה, יקירי. קפוץ למטה."

בקלות רגליים מבחילה החתול אכן ירד אליה. בהתחשב במצב, קלואי הופתעה מכך שהוא לא זינק בנינוחות מתוך העץ והשאיר אותה מאחור. על פי תנועותיו, שלפתע היו חלקות, הוא כנראה היה מסוגל לכך. ואף על פי כן במקום שיברח הוא קפץ מענף אחד למשנהו עד שנחת בחיקה, בדיוק כפי שהורתה לו לעשות.

היא הביטה בגוש הפרווה דמוית העשן, שבאותו רגע חיכך את אפו בבטנה. כעבור רגע של תדהמה היא החניקה דיבור. "אתה לא באמת מבין אותי, נכון? מפני שאם אתה מבין אותי, אל תדאג. אני אגן על הסוד שלך עד יום מותי."

מתחתיה נשמע קול מחוספס שהפריע את שלוות יום ראשון. "גם אני."

היא כמעט נפלה מהעץ.

לאחר רגע מרטיט־לב אחזה קלואי בענף סמוך כדי לשמור על איזון ומצמצמה מטה, אל מקור הקול. היא ראתה את רדפורד מורגן מרים אליה זוג עיניים מצומצמות, ידיו בכיסיו, ופיו מעוקל במה שכנראה היה חיוך.

אוי, לא. אוי, לא, לא, לא, לא, לא. היא מיד הפכה מודעת להחריד לזיעה הקרה והמעקצצת שכיסתה את עורה, לקוצות השיער המקורזל, שברחו מתוך הפקעת, ו... כמובן, לעובדה שהיא ישבה על עץ וקישקשה עם חתול. מגוחך. זה היה לגמרי מגוחך. תחושת המבוכה חלחלה בעד למגננות החסינות ביותר שלה עד שהציפה את לחייה בחום לא רצוי. היא חיפשה משהו פוגעני מספיק לומר לו, וגילתה שכל מחשבה אינטליגנטית התפנתה מראשה.

קולה של ג'יג'י הדהד בתוכה כמו מסר אלוהי. תישארי דגועה, יקירה. ומה שלא תעשי, רק אל תפלי.

הייתה זאת עצה טובה מג'יג'י הדמיונית.

"שלום, מר מורגן," קרקרה, ומיד התחרטה על דבריה. מד מודגן?! איזו גרסיה. העובדה שקראה לו דדפורד הייתה גרועה בפני עצמה. בקצב הזה היא תקרא לו "רד" רק בשנת 2056.

חיוכו הקטן והמוזר התרחב, עד שחייך מאוזן לאוזן, ואז התחוויר לה שהוא כלל לא חייך. לא, הוא ניסה לעצור את הצחקוק, השעשוע שחש מרקד סביבו בחלל האוויר כמו זרם חשמלי. עד שגופו הגרול כמעט רעד. היא שקלה לומר לו שיעשה את זה וזהו – שיצחק עליה, מכיוון שלא היה לה ספק שהיא נראתה מצחיק מאוד כרגע. אבל לפני שהצליחה לאזור אומץ ולומר את המילים, הוא דיבר שוב.

“את תקועה, גברת בראון?”

היא לא פספסה את הדרך שבה הרגיש את שמה – בציניות שהשתוותה לגבה שהרים לעברה. אלוהים אדירים, היא קיוותה שהוא יפסיק עם זה. דעתה כבר הייתה מוסחת דיה רק מהעובדה שהביטה בו, ואם הוא יתחיל לבטא רגשות, עוד עלול להיות לה קצר במוח. לבני אדם מלאי חיים כמוהו אסור להסתובב ברחובות ללא השגחה. מישהו – קלואי – עוד עלול למות מקנאה מוקסמת ומחוסר ביטחון עצמי צרוף.

“לא, אמרה באצילות תהומית. אני לא תקועה.” זה לא בהכרח היה שקר, מאחר שהיא עדיין לא ניסתה לרדת.

“את בטוחה?” הוא שאל. “מפני שאין לי בעיה לתת לך יד.”

היא נחרה בבוז. איך לכל הרוחות הוא התכוון לתת לה יד כדי לעזור לה לרדת מהעץ? “לקחת סמים, מר מורגן?”

חיוכו נעלם והוא הזדעף. ההבעה לא הלמה את עיניו החתוליות או את פיו המוטה-מעלה, עובדה שרק הפכה אותה אפקטיבית עוד יותר. “לא, אמר בקצרה. ואז נאנח בחוסר שביעות רצון והניד בראשו, כאילו התייאש ממנה. למעשה, הוא באמת התייאש ממנה. זה היה ברור למדיי.

משום מה, במקום שתתעלם ממנו כדי להוכיח עד כמה לא אכפת לה, היא מצאה את עצמה פולטת, “לא התכוונתי לזה בקטע רע.” זאת הייתה האמת. היא התבדחה, אלא שבדיחות מעולם לא היו הצד החזק של קלואי. משהו בהגשה תמיד השתבש. “היום יום ראשון, בכל זאת. אין עבודה, אין הרבה מחויבויות. יום ראוי לגמרי לשימוש בסמים למטרות בילוי.”

הוא מצמץ אליה, והזעף על פניו התחלף בבלבול. "אז גם את לוקחת סמים בימי ראשון?" שאל לבסוף.

"אני לוקחת סמים כל יום," אמרה. ואז נזכרה שהוא אב הבית של הבניין שלה והוסיפה, "סמים חוקיים. תרופות חוקיות לחלוטין. לפי מרשם רופא."

הגבות שלו התרוממו מיד. הן היו באותו גוון ענברי-נחושתי של שערו, כך שבלטו למול עורו החיוור. "מה את אומרת?"

הגיע הזמן לשנות את הנושא. אחרת הוא יתחיל לשאול שאלות, והיא תענה עליהן מתוך נימוס, ואז הם יישבו שם וידסקו בהיסטוריה הרפואית שלה כאילו מדובר בנושא שגרתי כמו מזג האוויר.

"אתה יודע," אמרה, כשאצבעותיה שקעו בפרוותו של ידידה הבעייתית, החתול, "נראה לי שאני בכל זאת תקועה."

הוא שילב את זרועותיו. בהתחשב בגובהו, ברוחב כתפיו ובמעיל העור השחור והמהווה שלבש, האפקט הכללי היה קצת מאיים. "חשבתי שאמרת שאת לא תקועה?"

"אל תהיה כזה קשה," נשפה בבוז, ומיד התחרטה על זה. מה שהיה קשה באמת היה הכאב שלה, שנטה לקצר לה את הפיוז. מפרקיה היו נוקשים ודואבים, גבה התחתון זעק, ובמהלך אסונות פיזיים הנימוסים שלה תמיד היו הדבר הראשון שאיבדה.

אבל רד, לשם שינוי, לא התפרץ עליה בחזרה. במקום זאת הוא הרים אליה מבט מצומצם ושאל באיטיות, "את בסדר?"

גופה נקפץ. "כן."

"נפצעת?"

נפצעת? לא. כואב לי? תמיד. "אתה מתכוון לעזור לי או לא?" היא דרשה לדעת.

הוא גלגל את עיניו. "את בהחלט יודעת איך להקסים בחור." אבל הוא בכל זאת שמט את זרועותיו והסיר את המעיל שלו, כנראה מפני שהתכוון להיכנס לפעולה. מעיל העור נחת לרגליו כמו גווייה. מה שהיה נכון מבחינה טכנית, היא הניחה. אלא אם כן היה זה עור מזויף. "הוא אמיתי?" שאלה, מנידה לעברו בראשה.

הוא קימר שוב את גבו – השחצן – והתקרב אל העץ בחולצת הטריקו ובמכנסי הג'ינס שלו. "זה מה שמדאיג אותך עכשיו?"
 "אני מסוג האנשים שמטפסים על עצים כדי להציל חתולים. מן הסתם אכפת לי מאוד מרווחתן של חיות."

"את צמחונית?"

טוב. עכשיו הוא התקיל אותה. "עדיין לא."

"עדיין לא?"

"אני עובדת על זה." צריכת מזון אתית הייתה פשוטה יותר כשהתגוררה בבית, שם הייתה להם טבחית.

הוא חיך אליה, אחז בענף והתחיל לטפס. "בטח. את אוכלת בשר עגל רק בימי ראשון, משהו כזה?"

"בהחלט," אמרה בעוקצנות. "וזה לא יותר גרוע מלהשתמש בסמים בימי ראשון."

"קלואי, אני לא משתמש בסמים בימי ראשון."

הנה. הוא השתמש בשמה. עכשיו היה הזמן המושלם לעשות כמותו ולהשתמש בשמו. בשם שבו כולם קראו לו, לא רדפורד או מר מורגן. אבל היא הרגישה כל כך נבוכה, עד שלא היה לה מושג מה לומר, ובסופו של דבר, אחרי שתיקה מביכה, היא...

כלומר, היא פשוט פלטה, "רד."

וזה הכול.

הוא משך את עצמו למעלה, תופס ענף נוסף – הוא היה מהיר וחינני הרבה יותר ממנה, האיש הנורא – והיטה את ראשו. "כן?"

אוי. "אה... אתה מכיר את החתול הזה?"

הוא המשיך לטפס. היא ניסתה לא לבהות בידיו ובזרועותיו ובאופן שבו שרירי הזרוע שלו התכווצו מתחת לחולצתו כשהרים את עצמו מעלה. "למה," שאל, "אני אמור להכיר את החתול הזה?"

"אני לא יודעת. אתה נמצא בעמדת סמכות בקהילה המקומית."

הוא בחן אותה בחשד. "אני מחליף נורות בשביל נשים זקנות ושולח תזכורות לגבי שכר הדירה."

"זאת נשמעת לי כמו עמדת סמכות."

החתול, שגרגר לו בשקט, בחר בדיוק ברגע הזה לייילל שוב. קלואי גירדה אותו מאחורי אוזניו. היא העריכה את התמיכה הקולנית.

"מה שתגידי," מלמל רד, שכבר היה ממש מתחתיה. הקרבה אליו ערערה אותה יותר ויותר בכל פעם שנפגשו. יכול להיות שהיה לזה קשר כלשהו להררי האשם שהכבידו עליה בעקבות הפעמים הספורות שהציצה עליו.

לפחות עכשיו היא הייתה בטוחה, שהוא לא ראה אותה אתמול בלילה. מפני שאילו היה רואה אותה, הוא כנראה היה משאיר אותה למות על העץ הזה.

"אז, הוא אמיתי?" שאלה, בעיקר כדי להסיט את חוט המחשבה שלה ממסלולו.

"מה אמיתי?" ירה בתשובה ונשמע מרוגז למדיי. קולו היה צרוד, מקצבו מוזיקלי באופן משונה, ומילותיו זרמו יחד תוך השמטת עיצורים וקיצור הברות. קולו הדינאמי הלם את הופעתו. "העור."

"לא, קלואי. אל תדאגי. אני לא מסתובב כל היום לבוש בפרה מתה." הוא שלח את ידו מעלה מהענף שתחתיה ואמר, "את יכולה לאחוז ביד שלי?"

האם היא יכולה הייתה? ייתכן. האם כדאי היה לה? זה היה נתון לוויכוח. מגעו עלול לעצור את ליבה כמו זרם חשמלי. ועם זאת היא לא בדיוק הייתה בעמדה שאיפשרה לה לסרב לו. "תן לי לוודא שהחתול לא ייפול," מלמלה.

"שיזדיין החתול. הוא מנגן על הרגשות שלך כמו על כינור. קריאת ההפתעה שלה השאירה בפיה טעם של קרח ושל זיהום אוויר. "איך אתה מעוז? החתול הזה מלאך. תסתכל עליו. תסתכל!" הוא הסתכל. עיניו היו ירוקות־בהירות, כמו אגסים באביב. הוא בחן את החתול בקפידה ואז ענה לה בקול תקיף במיוחד, "הדבר הזה יכול היה לרדת מהעץ מתי שמתחשק לו. הוא עובד עלייך."
"אתה איש חסר לב."

"אני?" סינן בתדהמה, כאילו האשימה אותו בהיותו המלכה ויקטוריה. "אני חסר לב?"

היא נסוגה ממנו בעלבון. "אתה מנסה לרמוז שאני חסרת הלב מבינינו?"

"טוב, את בכל זאת –"

"בבקשה אל תעלה את התקרית בחדר הדואר."

"למען האמת, התכוונתי להעלות את הפעם ההיא שגרמת לפרנק ליאונרד מדירה 4J לבכות."

קלואי נשפה בתסכול. "אני לא גרמתי לו לבכות. כבר היו לו דמעות בעיניים כשהתחלנו לדבר."

רד נהם בפקפוק.

"באמת, אני לא רואה מה הטעם לרדן בעבר בזמן שאני תקועה על עץ, ועוד לאחר שהתנהגתי בחוסר אנוכיות והצלתי חתול."

"אם את רוצה להפוך את זה לתחרות, התריס כנגדה, "אני זה שטיפס על עץ כדי להציל חתול ואישה."

"אתה בשום פנים ואופן לא מציל אותי, תודה רבה."

"באמת? אז שארד למטה?"

"בסדר. תעשה סצנה, אם אתה חייב."

"לעשות –?" תגובתו הנדהמת של רד נקטעה במהירות כשנהם.

"אני לא עושה את זה איתך."

היא מצמצה אליו. "עושה מה?"

"מתוכח. אני לא מתוכח עם אנשים."

"זה נשמע משעמם, לחשה."

"את-פשוט-תמהרי כבר לפני שאני אתחרפן לגמרי, אוקיי?"

"עדיין לא התחרפנת?"

"אני נשבע באלוהים, קלואי, יש לך שלוש שניות." הוא נפנף בידו המוצעת בהדגשה. מתחת לציפורן האגודל שלו היה כתם אדום.

קלואי נאנחה, ואז הרימה את החתול כדי לבדוק אם הוא יסכים למגע האינטימי. הוא הסכים. בביטחון מחודש היא פתחה קצת את רוכסן הז'קט שלה, תחבה את החתול לתוכו ורכסה אותו שוב. ראשו

הפרוותי של החתלתול נח בשקע צווארה, וגוף חמים התכרבל לעומת זוה. התחושה הייתה כה נהדרת, עד שלרגע כמעט שכחה מהכאב שנעץ את טפריו בחושיה.

החתול הזה די מצא חן בעיניה.

לאחר שהתעסקה בזוטות זמן רב ככל האפשר, היא סוף סוף התנהגה כמו ילדה גדולה ואחזה ביד שהמתינה לה. הייתה זאת הפעם השלישית שהיא אי פעם נגעה ברדפורד מורגן. היא ידעה זאת, מפני שהפעם הראשונה – הפעם הראשונה שבה הם לחצו ידיים – העבירה אלף חיצים מדגדגים במעלה זרועה הימנית, חיצים שהתפוגגו והפכו לתחושה משונה ומענגת שהייתה דומה למדיי להשפעתם של כדורים מרפי שרירים, עובדה שכלל לא שימחה אותה. הפעם השנייה, כשהם נתקלו זה בזו לפני כמה ימים, פשוט חיזקה את החלטתה להימנע מכל סוג של מגע פיזי עם האיש.

אבל הנה היא עכשיו, מרגישה את כף ידו המחוספסת בשלה, הפעם לא לשם לחיצת יד, אלא לשם – כפי שהודתה בפני עצמה בחוסר רצון – הצלה. אותם חיצי תחושות חזרו והופיעו. דומה שרד לא שלח אותם בכוונה, אז היא החליטה, לשם שינוי, שלא לנטור לו טינה על כך. לפעמים, כשראתה אותו משוטט במסדרונות או בחצר עם חיוך ממסלכבות שנועד לכל אחד מלבדה, היא הצטערה שהיו לה סיבות כלשהן לנטור לו טינה.

היא בדרך כלל הרגישה כך לאחר שנטלה את משככי הכאבים הכי חזקים שלה ועל כן הייתה מסוממת על כל הראש.

"אני יכולה לקחת אותו הביתה?" שאלה, בעיקר מפני שרצתה הסחת דעת.

"להביא מה הביתה?" שאל בזמן שעזר לה לרדת מהעץ. אחיזתו על ידה הייתה כמו פלדה, וידו השנייה חפנה את המרפק שלה. הוא תמך כמעט בכל משקלה ומשך אותה אל ענף נמוך יותר. "את החתול," אמרה, מתרכזת בניסיונה לא ליפול אל מותה הטראגי.

"למה את שואלת אותי? תניחי את כפות הרגליים שלך כאן, תראי."

היא הניחה את כפות רגליה בנקודה שבה הורה לה. עתה הם היו קרובים יותר לקרקע. רד ירד עוד קצת, ואז הרים את ידו כדי לעזור לה שוב.

"אני שואלת אותך," אמרה, בעודו מתמרן אותה כמו בובה מסורבלת במיוחד, "מפני שאתה אב הבית, ואסור לנו להחזיק בחיות מחדם."

"אה, נכון. אז את לא יכולה לקחת אותו הביתה, נכון? משמאלך, עכשיו," הוסיף. "אמרתי משמאלך. קלואי, את יודעת להבדיל בין שמאל לימין?"

"תהיה בשקט," רטנה, וסוף סוף הניחה את רגליה במקום הנכון. "אתה לא יכול לכרפף את החוקים לאור הנסיבות המקלות?"

"נסיבות מקלות כמו... העובדה שאת נסיכה מיוחדת במיוחד?"
"בדיוק. ידעתי שתבין."

"מאיפה לך שהחתול לא שייך למישהו?"
"אין לו קולר."

"בכל זאת, הוא – אל אלוהים, אישה, מה את עושה? הענף הזה.
הזה."

"אל תתרגז," רטנה.

"את מנסה לשבור לעצמך את הצוואר?"

"אתה כזה דרמטי. הייתי שוברת זרוע, לכל היותר. מובן שידוע לי, כי אם לא אנחת כמו שצריך אני עלולה לשבור את הצוואר שלי, לא משנה מאיזה גובה אפול. במיוחד לאור העובדה שאני מחזיקה חתול. אז אני כנראה אתפתל כדי שלא אמחץ את היצור האומלל למוות." היא השתתקה וחשבה על זה. "אבל זה התרחיש הכי גרוע. אני בטוחה שאנחנו לא צריכים לדאוג שזה יקרה."

רד נעצר בדרכו מטה והביט בה. ואז, לפתע, פרץ בצחוק. חיוך משגע ליווה את הצליל הקצר והעליוז, מסב לה הנאה כה רבה, עד שהייתה בטוחה שזה לא בריא לה. היא החליטה להתעלם ממנו ולהתרכז בענפים שמתחניה. כשמתחה את צווארה קצת יותר מדיי במרץ, גופה הגיב בדקירת כאב ששיסעה את שכמתה. הוא, בהיותו

מטרד עם קבלות, הבחין בעויות הכאב הקלה ומיד הפסיק לצחוק. עיניו החדות בחנו את הבעת פניה. היא ראתה אותו נועץ אותו מבט בדיוק באחד מציריו, שנייה לפני שהרים אותו וזרק אותו לעבר הקיר. "משהו לא בסדר איתך," אמר.

היא נרתעה. בית החזה שלה נשבר ונפער לרווחה. "מה זאת אומרת?"

"את בטוחה שלא פגעת בעצמך? נראה שכואב לך." אה. כמובן. היא ענעה את ראשה, נמנעת מלהביט בעיניו, והמתח התנקז מגופה. "זה שום דבר."

אחרי דממה קצרה הוא המשיך לרדת. "את יודעת," אמר כבדרך אגב, "נראה לי שאנחנו בערך באותו גיל. גם אני נהניתי מעידן זינה: הנסיכה הלוחמת וקפטן ג'יינוויי." "יופי לך."

"ורק מפני שאני מציל אותך –"

"אתה לא."

"— ממש כמו האביר על הסוס הלבן, זה לא אומר שאני חושב שאת... את יודעת. טיפוס העלמה־במצוקה."

קלואי נשפה, וענן אדים עלה מנחיריה. היא בהחלט דמתה יותר לדרקון מאשר לעלמה במצוקה. "אז מה?"

"אז אם נפצעת, אני לא אתייחס אלייך כמו שמוק."

"באמת?" שאלה בהריקת שיניים.

"כן. כלומר, אני לא אתעקש שתקפצי אליי כדי שאוכל לברוק אותך."

"יופי."

"אבל אני בכל זאת אציע שתתני לי ללוות אותך הביתה כדי לוודא שהכול בסדר. ולהכין לך כוס תה. כדי שתתחממי." ולפני שהספיקה לעכל את דבריו, הוא אמר, "הגענו," וקפץ למטה. כשרגליו עטויות המגפיים נחתו על הקרקע, התחוויר לה שהם הצליחו. הם סיימו. כלומר, כמעט. היא עוד השתופפה באי נוחות על הענף האחרון. היא תהתה עד כמה תפגע הנחיתה בעצמותיה הזועקות גם־כך.

רד חייך אליה. היה זה חיוך מתוק ויפה בפשטותו, כשל גיבור מקומדיה רומנטית, והיא לא סמכה עליו אפילו במעט.

“אני מעדיפה למות.”

הוא משך בכתפיו, הכניס את ידיו לכיסים והתחיל לזמזם את השיר

Devil Woman

היא חיבקה את החתול וקפצה. במקרה הנחיתה קצת הזכירה לה מוות. הגוף שלה הפך לחבורה אחת ענקית. היא בלעה אלף אלפי קללות, שאפה אוויר כדי לדכא את הדחף להקיא והרגישה כמו האישה המטופשת ביותר עלי אדמות. למה, בשם אלוהים, היא עשתה את זה לעצמה? החתול ליקק את שקע צווארה, ולשונו המחוספסת חיממה את ליבה המצומק. אה, כן. היא עשתה את זה כי היא רכיכה מעוררת רחמים.

רד לא טרח להסוות את דאגתו. “את בסדר?”

לשם שינוי האביר על הסוס הלבן של כולם הפנה את אקט הבחור- הנחמד החטטני שלו לעברה. זה עשוי היה להיות מספק, אילו הייתה מעוניינת בתשומת הלב שלו.

במאמצים כבירים היא הזדקפה וניסתה לחייך. הייתה לה הרגשה שהחיוך שלה דמה יותר לעווית. הוא נרתע מהמחזה בבעתה. היא הפסיקה. “אני בסדר. להתראות.”

לאחר שסיפקה לו במומחיות שקר אמין במאה אחוז, היא ברחה מהמקום. מנוסתה הייתה איטית ויציבה, דלת כבוד, עתירת כאב, ושופעת נחישות. הוא יכול היה להציל אותה מעצים כמה שרק ירצה, אבל היא לא נזקקה לו שיציל אותה מעצמה.

4

רד הניח לקלואי לדדות לדירתה עם החתול תחוב בתוך הז'קט שלה. ואז הוא מצא את האופנוע שזנח מיד לאחר שהבחין בה, החנה אותו והתכוון לערב מלהיב של אי-התערבות בעניינים של אחרים. הוא החזיק מעמד בערך חמש דקות ואז לקח את צרור מפתחות המאסטר שלו, הגיע לדלת הדירה שלה ודפק עליה.

אם היא לא תענה, הוא יניח שהתעלפה או משהו ויכניס את עצמו. הוא בדק מה שלומה אך ורק מפני שהייתה דיירת. וחלק מתפקידו היה לוודא שהיא לא פוגעת בעצמה. העובדה שטיפסה על עץ כדי להציל חתול, והחליפה איתו עקיצות בדרכה המוזרה והמתנשאת, האופיינית למישהי מהמעמד הגבוה, הייתה חסרת משמעות. היא הייתה סנובית גאוותנית וכנראה הציצה עליו אתמול בלילה. הוא לא שם זין על חוש ההומור הציני שלה או על סריגי הקרדיגן הקטנים והחמודים שלה או על פניה הפאקינג מדהימות. אבל כבן אדם רגיל, שדואג לבן אדם אחר, הוא ממש קיווה שהיא תפתח את הדלת.

הוא דפק עליה שוב, העביר יד בשערו והתחיל לדאוג. כשהתרחקה ממנו קודם, פיה היה קפוץ ועורה נראה אפור מתחת למעטה הזיעה שכיסה אותו. קולה נשמע קצר, מתוח וחד עוד יותר מהרגיל. תנועותיה היו נוקשות, גופה היה כפוף, ולא רק בשל הקור. היה לו ברור שספגה פציעה כלשהי כשטיפסה על העץ וסירבה להודות בכך, אבל לרד לא הייתה שום בעיה לרדות בה עד שתגלה לו את האמת. ככלות הכול, הוא רדה באימו לא מעט פעמים.

הוא בדיוק הוציא את המפתח שלו, כשהדלת סוף סוף נפתחה לכדי חרך. עיץ גדולה וכהה הביטה בו בחשדנות מבעד לפתח.

רד הרים גבה. "איפה המשקפיים שלך?"

"אתה ממש חטטן", אמרה. "מה אתה רוצה?"
 "מסתובבת שמועה שיש לך חתול."
 היא הביטה בו היישר בעיניים ואמרה, "מר מורגן. נראה לך
 שאעשה דבר כזה?"
 שפתיו התעקלו בחיוך, שהוא לא רצה לתת לה. "נראה לי שאבדוק,
 אם לא אכפת לך."
 "אכפת לי נורא."
 "ובכל זאת."

באנחה חזקה יותר מסופת הוריקן היא נתנה לו להיכנס.
 קלואי הייתה מסוג הנשים שתמיד נראו מאורגנות. אפילו כשישבה
 על העץ, היו לה בגדי הליכה בצבעים תואמים, שמשום מה נראו לו
 מהוגנים. ובדיוק בגלל זה הוא התאבן כשראה את פנים הבית שלה.
 היא לא שמה לב. היא הייתה עסוקה מדי בגרירת רגליה לאורך
 המסדרון, בהתחמקות מבקבוקי מים ריקים, שסודרו בשורות כמו
 יתרות באולינג, ובמה שנראה לו כמו אינספור קופסאות משלוחים
 מאמזון פריים. הוא פילס את דרכו בכאוס וצעד בעקבותיה אל הסלון,
 שהיה מבולגן באותה מידה, והרהיטים המהודרים שבו היו מכוסים
 כריות, ספרים, ספלים ריקים וקופסאות משחקי וידאו עם הכיתוב
 .PS4

אה, וגם החתול היה שם.
 החתול השתרע לו על שולחן הקפה עשוי הזכוכית, מוקף בקשת
 של תרופות מרשם. קלואי הרימה את קופסאות הכדורים, התעלמה
 מהחתול ושאלה, "מרוצה?"
 הוא הביט בה. "החתול ממש שם."
 "איך לי מושג על מה אתה מדבר." היא היססה, ואז לקחה נשימה
 קטנה ונרעדת. הוא תהה אם היא עומדת להתוודות על רצח. במקום
 זאת היא אמרה, "אולי תכין לנו קצת תה? לבנדר בשבילי, בבקשה."
 הוא נעץ בה מבט. יכול להיות שהיא הרגע-? היא באמת חשבה
 שהוא-? טוב, לכל הרוחות. היו לה ביצים גדולות. "רגילה למשרתים,
 אני מביין?"

"כן, בדיוק," אמרה.

נדרשו לו שלוש שניות תמימות והזדעפות כושלת אחת, עד שהבין כי היא צוחקת איתו. קלואי בראון שוב התבדחה באותה אדישות וביטול עצמי משונה כמקודם, ובאמת הגיע הזמן שתפסיק, מפני שהוא התחיל ליהנות מזה.

היא נפנתה לצאת מהחדר בזמן שהוא פקפק באחיותו במציאות. "אם תשמע בום מאיים כלשהו," קראה אליו, "תדפוק על הדלת. אם אני לא מגיבה, מותר לך להיכנס ולהציל אותי."

"...לדפוק?" חזר אחריה בבלבול.

"על דלת חדר האמבטיה," אמרה לו, כאילו היה אטום במיוחד.

"החלטתי לנצל את העובדה שאתה כאן ולתת לך להשגיח עליי."
"להשג-?" מאוחר מדיי. היא נעלמה ובידיה הר של תרופות. "או-קיי...," אמר רד לעבר הסלון הריק.

החתול יילל.

"שתוק, אתה. אם היא פגעה בעצמה, זאת אשמתך."

החתול לא הביע אף לא טיפת חרטה.

רד ניגש להכין את התה.

המטבח היה מסודר יחסית ונקי באופן סביר. היו בו גם כמה תוספות למפרט הרגיל: העיקרית שבהן הייתה מדיח כלים מלוטש, שקט ויעיל, שלא זכה לאישורו. הייתה לה גם כורסת קטיפה קטנה, שהוצבה באקראי ליד התנור, מסוג הכורסאות שמוצאים בכרים יוקרתיים. מוזר. היו לה אינספור סוגי תה בדיוק במקום שבו ציפה למצוא אותם, וכמה מהם היו מהמותג החביב עליו, תודה לאל. במקרה לא היה חלב, אבל היו בו כמויות אדירות של קופסאות מיץ, נוסף על המון קופסאות פלסטיק, שנערמו זו על גבי זו. הקופסאות היו מלאות בסלט, בעוף, בטונה, בגבינה פרוסה ועוד. כמו מזנון קטן וחתוך־מראש.

מישהו דואג לה. או שעשתה הכול בעצמה מפני שהיא אנאלית בטירוף. רד העיף מבט לעבר סופת הטורנדו שעברה בסלון שלה והחליט, כי האפשרות הראשונה הייתה סבירה יותר. אבל למה

שמישהו ידאג לקלואי בראון? אולי היא הייתה סתם ילדה מפונקת. אולי היא נזקקה לפעמים לעזרה. אולי כדאי שלא ידחוף את האף שלו ופשוט יכין את התה המזוין.

הוא הכין אותו, הרשה לעצמו לקחת עוגייה מקופסת העוגיות כתשלום, נהנה מעוגיית הג'ינג'ר ולקח לעצמו עוד כמה. כשחזר לסלון, צד מבטו עטיפות ריקות של שוקולד יוקרתי בינות הררי הפסולת. אילו הוא היה מביא לקלואי בראון אוכל, והוא לעולם לא היה עושה משהו כזה, כמובן, הוא היה מביא לה משהו מתוק. היא נראתה לו כמו אישה של מתוקים.

הוא נראה לעצמו כמו מישהו שאיבד את השפיות. הוא פינה מקום על השולחן לתה, בין הזבל לחתולים, והתיישב על שפת הספה ליד שלט פלייסטיישן וֶרְסֶס כרטיסי ביקור. החתול לא נראה מעוניין במיוחד בתה, אבל רד שם עליו עיין בזמן שבחן את הכרטיסים.

עיצוב שמיימי אונליין.

עיצוב וקידום אתרים, מיתוג באמצעות רשתות חברתיות ועוד.

פרטיה של קלואי התנוססו על גב הכרטיס. הא. איזה קטע. הוא היה צריך אתר אינטרנט. ככל הנראה, היא בנתה אתרי אינטרנט. לא שהוא אי פעם ישכור את שירותיה, הוא העדיף מעצב אתרים שלא היה רוצה לחנוק. "חטטן, חטטן, חטטן", אמרה קלואי.

הוא הרים את מבטו וראה שהיא נשענת על המשקוף, לא בתנוחה נינוחה ומלאת קסם־אישי, אלא כאילו לא מסוגלת לעמוד זקוף. הוא זינק על רגליו. "את בסדר?"

"לגמרי. אתה אוכל את העוגיות שלי?"

הוא תחב את העוגייה האחרונה לפיו ומלמל, "מה פתאום."

"ראיתי אותך."

"אני רואה את החתול."

"צודק." היא התקרבה אליו בצעדים כה איטיים, עד שכאב לו לראות אותה. היא זזה כמו מישהי שנחבלה קשות. אלמלא הוא עצמו עזר לה לרדת מהעץ בבטחה, הוא היה מניח שנפלה. עכשיו, לפחות, היא הרכיבה את משקפיה, לבשה חלוק ורוד עצום ונעלה זוג נעלי בית עצומות באותה מידה, בצורת ארנבות. נעלי הבית הפתיעו אותו, עד שנזכר שקלואי השתמשה בחמידות כדי להסוות את הרוע שבתוכה. קצת כמו פרופסור אמברידג'.

אלא שהוא לא יכול היה לדמיין לעצמו את פרופסור אמברידג' מצילה חתול מעץ. לא משנה. הוא יחשוב על זה אחר כך.

עיניה נראו קצת בורקות מדי ולא מספיק ממוקדות. שיערה היה פזור וריחף סביב פניה בגלים צמריריים, שהזכירו לו עננים בסופות רעמים. היא טפחה עליו בחוסר ביטחון בידיים ש... רעדו? נו, באמת. הוא בקושי הצליח לכבוש את הדחף להרים אותה ולקחת אותה למיטה. הוא לא רצה שתקבל את הרושם הלא נכון באשר לכוונותיו. הוא גם לא רצה שהבעיות שלה יטרידו אותו, אבל הוא הכיר את עצמו היטב, וידע שהיה מטפל גם בעמלץ לכן אילו הייתה לו הזדמנות. הוא עזר לאנשים. תמיד. זה היה מעבר לשליטתו.

"לא כדאי לך להתפרץ לבתים של אנשים," אמרה, "אם אתה לא מסוגל להתמודד עם קצת עור חשוף."

התחוויר לו שהוא נועץ בה מבטים, לכן הוא התיישב. הוא קיבל את הרושם שהיא הרגישה לא נוח תחת מבטו הבוחן. "סליחה. אני בסדר. אני מתפרץ נועז. אל תדאגי לי."

"לא דאגתי." היא התמוטטה על הספה העצומה כמו שק תפוחי אדמה ואפפה אותו בענן של ניחוח רך ופרחוני. "תוכל בבקשה להעביר לי את התה?"

הוא העביר לה את התה. היא ערסלה אותו בידיה כמו תינוק ולגמה בהקלה ניכרת. הוא התבונן בה ככל שהתאפשר לו, והתאפשר לו להביט בה לא מעט מאחר שישבה כה פאקינג קרוב אליו. ורד הבחין בדברים. כמו הקמט הקל בין גבותיה ועווית הכאב, שהיא לא ממש

הצליחה לכבוש. הוא הבחין בלחות שנצנצה על גרונה ועל עצמות הבריה שלה, שייתכן כי נשארה עליה מהמקלחת, כאילו לא הצליחה להתנגב כראוי. הוא הבחין גם בעיקול שוקיה, שהיו חשופות מתחת לשולי החלוק שלה. לחלק האחרון לא היה קשר לחשדותיו, כך שהוא לא ידע מדוע המחשבה נתקעה בראשו. שיהיה.

לכסוף הוא שאל. "את מתכוונת להודות שנפצעת?"
 "לא נפצעתי," אמרה, "כואב לי." קולה היה חד באופן מסוכן. כמו סכין שמנצנצת באור השמש. כאילו היא במרחק עשר שניות ושאלה מעצבנת אחת מלשפד אותו.

הוא השתמש בקול הכי סובלני וחף-משיפוטיות שלו. "וההבדל הוא...?"

"תמיד כואב לי, מר מורגן. במיוחד כשאני עושה דברים מגוחכים כמו לטפס על עצים בשביל חתולים כפויי טובה."
 "רד, תיקן אותה בהיסח דעת, שעה שפיסות הפאזל הלכו והתחברו בראשו. "כאב כרוני?"

היא הרימה אליו את מבטה, וניכר עליה שהיא מופתעת.
 "מה? אני יודע דברים."

גלגול העיניים שלה היה אגדי. "כמה נהדר בשבילך."
 זה, כנראה, היה סוף הסיפור. היא לא נראתה מעוניינת לספק לו הסברים, וכל עוד היא לא הסתירה מפניו פציעה שדורשת טיפול מידי, זה בכלל לא היה עניינו. וזה בדיוק מה שהוא אמר לעצמו בקול תקיף: זה לא ענייני. זה לא ענייני. זה לא פאקינג ענייני. היה לה למי להתקשר במידת הצורך, בדיוק כפי שאמא שלו התקשרה אליו בכל פעם שדפקה את זריקת האינסולין שלה. לא הייתה לו כל סיבה להישאר שם.

אבל כדאי לו לסיים את התה שלו קודם, לא? לא יהיה מנומס מצדו לא לגעת בכוס.

הוא התיישב והביט מבעד לחלון כשלגם את חליטת העלים הפושרת. לידו עשתה קלואי אותו דבר. הוא יכול היה לראות את חלון דירתו מבעד לחלונה, מעברה השני של החצר. יכול היה לראות את כן

הציור הנטוש שלו ואפילו כמה מבדי הקנבס העירומים, שנחו בערמות ברחבי החדר. זאת ללא ספק הייתה עמדת תצפית איכותית. הוא גמע את שארית התה שלו, וכשהסתכל עליה, ראה שענייה עצומות ופניה רפויים.

"רוצה שאתחפף כדי שתוכלי לישון?"
"אני לא עייפה," אמרה מיד. "אני רק נותנת לעיניים שלי לנוח קצת."

מאחר שזה בבירור היה בולשיט, כדאי היה שיילך. ועם זאת הוא מצא את עצמו נשאר ופולט חרא חסר תכלית, כמו "אז, את מעצבת אתרים."
"כן," לחשה.

היא הייתה שקטה כל כך, אותה להבה מתפצחת שבדרך כלל אפיינה אותה כבתה, והתחוור לו שהוא רוצה להדליק אותה מחדש בכל דרך שרק יוכל. גם אם יצטרך לעלות לה על העצבים לשם כך. "לא חשבתי שתטריחי את עצמך עם עבודה. לאור העובדה שהמשפחה שלך טחונה וכל זה."

הניסיון הצליח, בערך. היא פקחה עין אחת לכדי חריץ, כמו לטאה בשמש, ועדיין הצליחה להיראות שחצנית. "אתה לא יודע אם המשפחה שלי עשירה או לא."

הוא נחר בבזו. "את מתכוונת לומר לי שהיא לא?"
היא עצמה את העין.

"אז למה את עובדת?" שאל, לא מתוך סקרנות אמיתית, אלא מפני שרצה שהיא תישאר ערנית. זה הכול.

היא נאנחה. "אולי הסכום החודשי שאני מקבלת מקרן הנאמנות לא גבוה מספיק כדי לממן מלאי בלתי נגמר של שוקולד עם מלח ים ועם תה. ואולי אני מכורה לקניות ומזמינה אלפי בובות ביני ביניז מאיביי. יכול מאוד להיות שכל הבגדים שלי משובצים יהלומים קטנטנים."

הוא לא יכול היה לעצור את עצמו. הוא צחק. "את כל כך פאקינג...
כל כך פאקינג לא צפויה. כלומר אולי היא בכלל לא הייתה הסנובית

האכזרית שהניח שהיא. אולי היא פשוט הייתה בחורה רגזנית, מוזרה וצינינית, והגיע הזמן שהוא יפסיק לאבד את עשתונותיו בקרבתה. אלוהים, בדרך כלל בכלל לא היה לו פתיל קצר, אלא אם כן הוא היה לידה. והוא למד בדרך הקשה שנשים הדופקות את אופיו הנינוח בסופו של דבר גורמות רק לבעיות.

אולי בגלל זה הוא מצא את עצמו אומר, "במקרה אני צריך אתך אינטרנט."

"באמת?" נימת קולה הייתה יבשה כמו נייר זכוכית, אבל איכשהו הוא ידע שהיא מעוניינת.

ואולי הייתה זאת משאלת לב בלבד.

"את בטח אחת המעצבות הנחשבות יותר, נכון? את בטח גובה הון תועפות."

"נכון מאוד." היא פקחה את עיניה, ותחושה לא ברורה נורתה במעלה עמוד השרדה שלו כשמבטיהם נפגשו. תחושת חום וקור גם יחד, תחושה בלתי צפויה ובלתי מוסברת. הוא עדיין ניסה להבין מה זה, כשהיא הוסיפה, "מאחר שאתה כל כך נחמד לגבי החתול, יכול להיות שאעשה לך הנחה."

רד הרים גבה. "איזה חתול?"

עיקול שפתיה היה כה זעיר, עד שבקושי אפשר היה לומר שהיא מחייכת. אילו בכל זאת היה מחליט שהיא אכן מחייכת, ובכן – תהיה זאת הפעם הראשונה שהיא אי פעם חייכה אליו. לא שהוא שם לב.

"זה רק עד שנמצא את הבעלים, שיהיה ברור," הוסיף במהירות.

הלא־חיוך שלה התרחב כמו ירח מתמלא. "אין לו קולר."

"הוא דווקא לא נראה לי כמו חתול רחוב. בטוח יש לו שבב."

"אני אבדוק," אמרה.

"יופי. ואל תתני לו לצאת, טוב?"

"אני אבדוק אם לאחת האחיות שלי יש זמן לעשות קנייה דחופה

של חול לחתולים."

רד נאנח בהשלמה, נכנע למלכודת שבאופיו שלו. "אני אעשה

את זה."

היא שלחה לו אחד מהמבטים הרגילים שלה, שכולו עצבים והתנשאות. הוא ניסה שלא להתעצבן בדיוק כשלמבט התלוו מילים של ממש – מילים ממש לא צפויות. "אתה כל כך נחמד," הזעיפה פנים. "אני לא חושבת שאני מסוגלת לסבול את זה."

הוא מצמץ, וחמימות שערערה את שלוות נפשו הזדחלה במעלה עורפו. משמע – ולעזאזל עם העור הזה שלו – שהוא בטח הסמיק כמו נער מתבגר. הוא הסיט את מבטו והעביר את אצבעותיו בשערו. קולו היה צרוד כשדיבר, "זאת לא בעיה."
דממה השתררה לרגע, ואז היא צחקה, צחוק שקט ונדהם, "אני לא מאמינה. אתה מסמיק."

"לא." הוא ידע בכירור שפניו אדומים. ובכל זאת שיקר.
"אתה מסמיק. זה אדיר. אני צריכה להחמיא לך לעיתים יותר קרובות."

"בבקשה," אמר בעוקצנות, "אל תעשי את זה." הוא מן הסתם לא ידע איך לקבל מחמאות.

"בסדר. אני מבטיחה להיות נוראית באופן עקבי." היא חייכה, ממש חייכה. חיוכה היה קורן ועקמומי ומהמם לחלוטין. הוא ארך רק שנייה, אבל רישומו נצרב בפנים עפעפיו כמו זיקוק שכבה בזמן שמביטים בו. ואז היא הזדעפה והרימה את אצבעותיה אל שפתיה, כאילו רגע האושר שלה בלבד אפילו אותה. עובדה שהייתה בעיקר פאקינג מדכאת. היא הסתכלה עליו בעיניים צרות ובוחנות, כאילו היה מין עכבר מעבדה. "חי," מלמלה חרישית. "הממ."

גבותיו התרוממו. "סליחה?"
היא הטתה את ראשה. "נראה לי... אני מאמינה שיש לי הצעה בשבילך."

בקולה לא היה רמז לפיתוי, אבל המילים בכל זאת העבירו זרם של משהו בחזה שלו. הוא ראה יותר מדיי סרטי מרגלים גרועים, שבהם הצעות תמיד הסתיימו במציצות. "מה קורה?"
"זה סיפור די ארוך." היא נשכה את שפתה. "בעצם, עזוב את

הסיפור. אתה לא צריך לשמוע אותו. הגרסה הקצרה היא שאני צריכה לרכוב על אופנוע."

הוא היה פחות מופתע אילו הייתה מציעה למצוץ לו. קלואי בראון. אופנוע. זה לא ממש הסתדר לו בראש. הוא התאמץ לחשוב על תגובה סבירה ובסוף הלך על "אוקיי?"

היא הנהנה. "ולך, כמובן, יש אופנוע."

"...כן, נכון."

"תרצה פגישת ייעוץ בחינם? בשביל האתר שלך?"

"...יכול להיות."

"אז סיכמנו." היא עצמה שוב את עיניה. "אני אתן לך פגישה, ואתה תיקח אותי לסיבוב. אכפת לך אם נדבר על הפרטים בפעם אחרת? מסתבר שאני בכל זאת די עייפה."

הוא פתח את פיו כדי לומר משהו בסגנון, "לא כל כך מהר," אבל הדבר היחיד שיצא מפיו היה, "אה."

"אני אהיה בקשר."

זה מה שהיא אמרה. "אני אהיה בקשר." כאילו הרגע ראינה אותו לתפקיד נהג האופנוע שלה ותודיע לו אם קיבל את המשרה בבוא הזמן. אלוהים, היא הייתה כל כך עסוקה בעצמה, עד שהיה זה פלא שהיא שמה לב לכך שמישהו מלבדה קיים. "להתראות," הוסיפה.

הוא התלבט בינו לבינו בין הרצון לומר לה ללכת לעזאזל, הידיעה שהיא דיירת והדחף למות מצחוק.

ואז היא פקחה עפעף אחד לכדי חרף ואמרה בחשדנות, "אתה לא אחד מהגברים האלה, נכון? מפני שתופתע לגלות כמה חזק אני יכולה לצרות. שנים של פיתוח קול."

רד קם. "לא. לא. אל תדאגי. אני הולך."

"תודה," מלמלה.

הוא הלך.

כעבור עשר דקות הוא היה בסלון־מקף־סטודיו שלו, צופה בקלואי נותנת לעיניים שלה מנוחה מבעד לחלון. לו היא נראתה פאקינג ישנה,

אבל זה כבר לא היה ענייני. הוא רק רצה לוודא שהחתול לא התמקם לה על הפרצוף וחנק אותה או משהו. אי אפשר לסמוך על חתולים, כפי שוויקראם סיפר לו בשיחת הטלפון שלהם.

"יצורים קטנים ומרושעים. הם משתינים מאחורי ספות, אתה יודע." רד העביר יד בשעריו ונפנה מהחלון. "אם אתה אומר. תראה, זה רק עד שנמצא את הבעלים. האישה מ־1D הורידה אותו מעץ, אז אין לה שום כוונה לזרוק אותו בבית מחסה לחיות." "1D", הרהר ויק בקול. לרד אסור היה לתת לו פרטים. ויק היה פיקח מדיי והיה לו זיכרון מעולה. "זאת לא ההיא שאתה תמיד מתלונן עליה?"

רד נעץ את מבטו העצבני בחלל האוויר. "תמיד?"

"תמיד."

"אין סיכוי."

"אלישה!" שאג ויק. "רד שוב מתבכיין על הבחורה העשירה

מ־1D."

במרחק הוא שמע את אשתו של ויק צווחת בתשובה, "לא נכון!

תגיד לו לסתום כבר לגביה."

"רואה?"

"לך להזדיין."

ויק נאנח בדרמטיות. "אין לך סיבה להתבייש בעובדה שיש

לך טיפוס מסוים, אחי. בחורות עשירות אף פעם לא עשו לי את זה,

אבל –

"ויק."

"– הטעם שלך בנשים לוקה בחסר."

"ויק."

"חודש אחד, ואז החתול חייב ללכת," אמר ויקראם ושינה את

הנושא בקלילות. תודה לאל. "ושלא ייצא מהדירה. אם מישהו יראה

אותו, זאת תהיה קטסטרופה."

"זה מה שאמרתי לה. אני עוד מעט קופץ אליה עם קצת חול

לחתולים."

"באמת? היא לא יכולה לקנות את זה בעצמה?"
 האמת היא שלא, היא כנראה לא יכולה. "אני אב הבית."
 "נכון, נחר ויק בבוז. "זאת הסיבה."
 "בדיוק."
 "זה לא כאילו שהיא מוצאת חן בעיניך."
 "אין פאקינג סיכוי. "אתה מכיר אותי. כולם מוצאים חן בעיניי."
 "אתה לא טועה, אחי. אתה לא טועה."
 רד הניח את מכשיר הטלפון. ונמנע מלהביט מבעד לחלון שלו
 למשך שארית היום.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן